

genç SOSYALİST

15 GÜNLÜK SİYASİ GENÇLİK GAZETESİ
29
24 EKİM 1978

"Gençlik, öğrenci gençlik ve bilhassa işçi gençlik mücadelenin sonucunu belirleyecektir.„ LENİN

SGB KAPATILAMAZ!

SOSYALİST ADI YASAKLANAMAZ!

Gizli Açık Tüm Faşist Örgütler dağıtılmalı,

MHP KAPATILMALIDIR!

"Devlet Doğu'da"

Burjuvazi Kürt halkı üzerindeki soykırım emellerini gerçekleştiremeyecektir!

Geçtiğimiz ay Hakkari'de yapılan Kanatlı-J-78 komando tatbikatı burjuvazinin Kürt halkına karşı beslediği duyguları tam anlamıyla yansıtıyordu. Bu tatbikatta "düşman kuvvetleri" temsil eden bir göçebe Kürt aşireti "dost gerilla kuvvetleri" tarafından 300 sa.de kadın çocuk denilmeden yok ediliyordu. Çevredeki köylülere de seyrettirilen bu tatbikat ertesi gün belli başlı günlük gazetelerde fotoğraflarıyla birlikte yer alıyordu. Senaryoda olanların gerçekleri olduğu zaman, daha üç-dört ay öncesinden aynı yörede Irak Kürdistanındaki güçlerin CIA, SAVAK ve onların Türkiye'deki kardeşi tarafından birbirine düşürülmüşken susan ya da olanları çarpıtarak yansıtan günlük basın aracılığıyla söylenmek istenen bazı şeyleri olsa gerek. Söylenmek isteneni, tekelci burjuvazinin politikasını açıkça yansıtan bir günlük gazete Ecevit'in Şemdinli gezisinde açıkça söylemişti. "Devlet Doğu' da!". Burjuvazi bölücülük çığlığını ata ata Kürt halkının özgürlük mücadelesinin hele onun için daha çok tehlikeli olan sosyalist hareketin Kürdistan'da gelişmesine daha fazla tahammül edemiyeceğini, gerekirse devletin ne olduğunu diğer metodlarıyla da göstereceğini bağıra bağıra söylüyordu.

Son aylarda bu yörede olup bitenler emperyalizmin ve onun yerli iş birlikçilerinin bu bölgede var olan ve Kürt ulusal demokratik hareketine öncülük edebilecek güçlere karşı izlediği politikayı, ve olup bitenlerden dersler çıkartıp bunları yeni koşullarda kullandığını gösteriyordu. Türkiye burjuvazisinin düşman güç olarak saydığı unsurlar bir işçi sınıfı sosyalistleri ise, ikincisi Kürt halkının özgürlükmücadelesidir. Onun için bu bölge uzun zamandan beri "hassas bölge" ilan ediliyordu. Tekelci burjuvazinin basınında Kürt örgütlerinden bahsedilirken diğer yandan da "doğudan geliyorum" gibi sansasyonel başlıklarla röportajlar yayınlanıyor.

Bu bölgede üç dört ay önce Irak Kürdistanı'nda hareket imkanı sınırlı olan Kürdistan Yurtsever Birliği'ne bağlı Kürt savaşçıları Hakkari üzerindeki dağlarda hareket halindeyken pusuya düşürüldü. Amaçları Irak'ta başka bir bölgeye geçmekti. Daha önceleri geçmelirene ya izin veriliyordu ya da göz yumuluyordu. Bu kez CIA ve kardeş örgütü vasıtasıyla kışkırtılan Kürt aşiretleri; en başta da altı jandarmayı öldürmekten aranan bir aşiretin reisi ve adamları vasıtasıyla KYB pusuya düşürüldü. Bu planın gerçekleştirilmesinde Irak'taki Kürt örgütleri arasındaki anlaşmazlıklardan yararlanıldığı bilinen bir gerçek. Doğrudan doğruya bu güçlere saldırının tepkilere yol açacağı düşünülerek tam anlamıyla Kürtler Kürtlere kırdırtıldı. 600 kadar kişinin bir kısmı öldürüldü, bir kısmı Irak'a geri döndü, 250 kadarı da esir alındı. Gazetelerin açıkladığına göre Irak Kürdistanındaki mücadelenin önderleri de bu esirlerin arasında. Türk hükümeti bu olaylara doğrudan müdahale etmeyerek tutsakları planın uygulamasında belli rol verilen KDP "Geçici Merkez Kurulu"na bıraktı. Geçici Kurul onları aşiretlere dağıttı. Bu duruma tahammül edemeyen bir aşiret tutsakları serbest bırakınca diğer aşiretler onların üzerine kışkırtıldı. Bu tekelci basında sadece aşiretler arasında bir kan davası gibi yansıtıldı. Bu olay kısmen Irak'taki örgütler arasında bir sorunun Hakkari'ye taşınması gibi gözükse de yurtsever güçler arasındaki çelişkilerden egemen güçlerin yararlandığını bize gösteriyor. Bundan Kürt ulusal demokratik güçleri de dersler çıkartmak zorunda. Hele sorunun Türkiye'deki Kürt halkı arasındaki eğilimler arası bir sorun haline getirilmesi Türkiye devrimci hareketine de zaaf getirebilecek bir durum. Ezilen bir halkın bağrında çeşit çeşit eğilimlerin olması doğal bir şey. Ama bu eğilimlerin sürtüşmesi ve zorla çözülmeye kalkışılması emperyalizmin ve yerli egemen güçlerin işine yarar. Bu istense de istenmese de kaçınılmaz bir durum olur. Barzani örneği ortadadır. Bu çelişkilerin derinleşmesi tutsakların serbest bırakılmaması nihai olarak Kürt halkının özgürlük mücadelesine zarar verecektir. Aksi bir durum düşmanları sevindirecektir.

Egemen güçler bir taraftan Ortadoğu çapında devrimci güçleri zayıf düşürmeye çabalarken diğer yandan da Türkiye'deki işbirlikçileri aracılığıyla sosyalist güçlere, Kürt halkına göz dağı vermektedir. Bu olaylar sırasında Ecevit'in bizzat Şemdinli'ye gitmesi ve orada bölücülerin bahsetmesi onların bu konuda "hassas" olduklarını göstermektedir. Basında "ihmal edilmiş doğuya elini uzatan hükümet" "köye ulaşım projesi"nin öncelikle doğuda uygulanacağı, gibi haberlerin yanında "Türkçe bilmeyen Türk çocuklarının Kürtçe olarak okul ve öğretmen istedikleri" yazılıyordu. Bütün bunlar, yıllarca ihmal edilmiş doğulu vatandaşların "bölücülere" kandığı, hizmet götürüldüğü zaman devlete ne kadar bağlı olacaklarını söyleyen sosyal demokrat politikanın bir devamıydı. O sıralarda Aydınlık Gazetesi de "Sovyetçi Kürtlerin Türkiye topraklarını ihlal ettikleri"ni yazarak bu gerici kampanyaya tüm gücüyle katılıyordu.

Tatbikat tüm bunların ertesinde egemen güçlerin yıllardır sürdürdükleri politikanın yine sürdüğünü gösteriyordu. Gerektiğinde işte böyle yokedilebilirsiniz deniliyordu.

Kürt halkının ulusal demokratik taleplerini savunmadan tutarlı demokrat olunamaz. Tatbikat yapıldığında kamuoyunda demokrat yazarlar olarak bilinenler geçmişten beri sürdürdükleri suskunluğu bir yana bırakıp iktidara akıl verdiler. Böyle şeyler yapılır mı? Türkiye'nin prestijini sıfıra indireceksiniz vs. Bunlar Kürt kelimesini bile diline almaktan korkandemokrat aydınlardı. Hükümete prestij konusunda akıl vereceklerine şu şoven tavırlarını terkedip Kürt halkının demokratik taleplerini savunsalar daha tutarlı demokrat olabilirler. Bu kadar prestij meraklısı iseler açıp İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'ni, Helsinki Nihai Senedi'ni okusunlar. Helsinki Senedinde "topraklarında başka halklar bulunan devletler" diye bahseden 7. ve 8. maddeleri vardır. Bu senedin altında S.Demirel'in TC adına imzası vardır. Demirel'in Türkiye'nin prestijini sıfıra indirdiğini söylüyordunuz. Haydi şimdi Türkiye'nin prestijini kurtarın görelim. Kalem elinizde, iktidarı da etkileyebilirsiniz.

Ama cesaretiniz yoktur. Siz basın özgürlüğünden bahsederken Ankara'nın göbeğinde Kürtçe gazetelerin toplatılmasını, devrimci gazetelerde Kürtlerden bahsedildiği için tutuklanan yazı işleri müdürlerini görmezlikten geliyordunuz. Şimdi bu konu üzerinde eliniz titreyerek de olsa bazı şeyler yazıyorsanız sizi bu duruma getiren sosyalistlerin yıllardan beri zulme, zindana rağmen cesaretli tavrıdır.

Ulusal Sorunu Bazı Demokratik Taleplerle Sınırlamak Sosyalist Tavır Olamaz. Bu konu üzerinde uzun zamandan beri suskun tavrını sürdüren Yürüyüş'ten oldukça gürültülü bir ses geldi. Hakkari olaylarını gazetecilik gibi ele alan, önce ben yansıttım, benden başka mücadele eden yok, havasına girdi. Şimdiye kadar ulusların kaderlerini tayin hakkı, Kürt halkının dili ve kültürü üzerindeki baskının kaldırılması gibi taleplerden hiç bahsetmeyen "almaşıksız" partinin yayın organının böyle şeylerden bahsetmesi ilginç birşeydi. Ama gürültünün altından pek öyle birşey çıkmıyordu. Özel sayı gibi "doğuda terör" başlığıyla çıkan 181. sayıda yazıları incelendiğinde bu tavrın öncekilerden pek ileriye gitmediği görülüyor. Orta sayfada yetkili bir şahsın yazdığı yazının içeriği gerekli ipucunu veriyordu. Doğudaki vatandaşlara ikinci sınıf adam muamelesi yapıldığı, okulsuz, yolsuz, ışıksız bırakıldığı, Kürtçenin yasaklandığı söyleniyordu. Bunları görmek ve savunmak her demokratın görevidir. Sosyalistler için bir ilke vardır ki bu politikadaki devrimciliğin kıstaslarından biridir. "Ulusların kaderlerini tayin hakkı, ve Kürt halkının dili ve kültürü üzerindeki baskının kaldırılması"dır. Yürüyüş'ün tavrı bir demokratın tavrından ileri gitmemekte eski "doğu sorunu sadece ekonomik değil politiktir" genel geçer tesbiti yapılıp eski politika sürdürülmektedir.

Genç Sosyalistleri Şovenizmin kırılması için daha çok çaba bekliyor. Gençlik arasında özellikle genç işçi ve çıraklar arasında, genç köylülerde hatta devrimci öğrenciler arasında şovenizmin, sosyal-şovenizmin yaygın olduğunu biliyoruz. Bu Türk milliyetçiliğinin devlet ideolojisi olarak yıllardan beri resmi okullarda, basın aracılığıyla her türlü yolla işlenmesinden kaynaklanıyor. Daha 9-10 yıl öncesinde devrimci gençlik hareketini sürükleyen önderlerin "kürt" kelimesine allerjisi olduğu biliniyor. Bu tavır MDD'ci şeflerin sosyal-şoven tavrından kaynaklanıyordu. Onlar "devrimcilerin en tutarlı milliyetçiler" olduklarını iddia ediyorlardı. Bir darbe ile halkın iktidara gelebileceğini sanan bu "Marksist-Leninist eski tüfekler" "vurucu gücü" ürkütmemek için Kürt kelimesinde CIA parmağını arıyorlardı. Devrimci harekette bu durum çoktan aşılmasına rağmen yer yer kalıntıları sürüyor. Sağ oportünist eğilimlerde zaman zaman ulusal burjuvazi kuyrukçuluğundan, burjuva icazetciliğinden kaynaklanan yanlış eğilimler, diğer çizgilerde de "Sovyet ve Çin şablonculuğuna" karşı çıkarken düştükleri milliyetçi durumdan ve geldikleri MDD'den kaynaklanan yanlış eğilimler sürüyor. Bir taraftan da kürt öğrencilerin bazılarının savunduğu "metropollerdeki anti-faşist mücadelenin sorunları bizi ilgilendirmez" gibi dar kafalı tesbitler ortaya çıkıyor. Ama bu eğilimlerin etki alanı giderek daralıyor, ulusal sorunda doğru politika, şovenizmin kırılması, ilerici, devrimci gençlik hareketinde yaygınlaşıyor.

Gelinen nokta önemli olmasına rağmen genel ajitasyon-propagandada sorunu diri tutmak ve ezilen ulusun demokratik talepleri için aralıksız mücadele etmek önümüzde duran görev. Bu konuda gereken titizliği gösterdik. Gerek Genç Sosyalist'te çıkan yazılar, gerekse gelenek haline gelmiş "ırkçılığı protesto" toplantıları" her keresinde soruşturmaya uğramasına rağmen tavizkar olamayacağımızı gösteren belgelerdir. Daha çok gösterilen çaba örgütsel planda somutlanması ve öncelikle Türk ve Kürt genç sosyalistlerinin örgütsel birliği'nin sağlanması bu mücadelede gücümüze güç katacaktır. Böyle bir örgüt halklarımızı ezen ve sömüren emperyalizme ve onun uşağı tekelci burjuvazinin iktidarının temellerine daha sağlam ve güçlü vuracaktır.

SGB; MAÇKA (Trabzon), OF (Trabzon), ESPİYE (Giresun), GAZİANTEP, SEYDİŞEHİR temsilcilikleri açılmıştır.

Açılan SGB temsilciliklerine çalışmalarında başarılar dileriz.

MHP KAPATILMALIDIR!

MHP'nin etrafındaki çember daralıyor, çember daraldıkça faşist terör tırmandırılıyor ve siyasal ortam keskinleşiyor. Yaşanmakta olan günlerin ayırıcı özelliğini bu cümle özetliyor.

Baştan bu yana MHP devletten bir "evlat" muamelesi gördü. "Devletin koruyucu kanatları" altında palazlandırılmaya, güçlendirilmeye çalışıldı. Daha sonra da parlamentodaki cılızlığa rağmen MC'nin ve iktidarın ortağı oldu. Bu iktidar ortağı oluş faşist hareketin gelişim grafiğindeki sıçrama noktasını teşkil etti. Yani MHP'yi geliştiren ve sözü dinlenir bir parti haline getiren birbiriyle bağıntılı iki esas olgu vardır. Sürekli devlet desteği ve ardından iktidar ortağı yapılması. Bütün bu süre zarfında MHP toplumda "anarşi" yaratmaya özel bir dikkat göstererek, otoriter parti olgusunu otorite arayışına sokulacak kitlelerle güçlendirme yolunu tuttu. Faşist hareket açısından hayati öneme sahip bu üç noktayı kavramak, MHP'nin yaşadığımız günlerdeki durumunu kavramayı beraberinde getirecektir.

1978 yılına Faşist parti iktidar ortağı olma avantajını yitirerek girdi. Genel olarak anti-faşist saflarda olan sosyal demokrasinin damgasını vurduğu bugünkü hükümetni kurulmasıyla da "Devletin koruyucu kanatlarının" altından çıkma tehlikesiyle yüz yüze kaldı. Sağ sosyal demokrasi tüm tutarsızlık ve kaypaklığına karşın, gerçekten iktidar olabilmek için yıllardır devlet kurumlarında "obalanan" faşist güçlerin üzerine gitmek zorundaydı. Gereken ölçüden uzak da olsa, söz konusu ayıklamada atılacak her adım MHP'nin kan damarlarına kastedecekti. MHP'nin muhalefetteki hedefini belirleyen bu "iyot" gibi açıkta kalma tehlikesi oldu. Hedef, hangi yolla ve ne pahasına olursa olsun hükümeti düşürmek, yerine de hiç olmazsa MHP'nin devlet içindeki gücüne dokunmayıp "geleneği" bozmayacak bir başka hükümet kurulmasını sağlamak olarak tespit edildi. Bu, "Büyük yürüyüş konvoyu" Ankara'ya ulaştığında tezgahlanacak bir cunta olabilirdi. Bu, parlamenter kompozisyonda değişiklik sağlayarak kurulacak yeni bir MC olabilirdi. Bu, "yetki ve sorumluluklarıyla birlikte idarenin" 'ordumuz' dedikleri "orduya devredilmesi" olabilirdi. Nihayet bu, hemen erken seçime gidecek bir seçim hükümeti olabilirdi. Metot olarak da zaten hiçbir zaman terketmedikleri terörü sistemlice ve toplumun her kesimine yayılabilecek bir genişlikte tırmandırmayı seçtiler. Böylece dalga dalga yayılan terör hükümetin çözemediği bir sorun olarak ön plana çıkacak, onu acz içinde bırakarak yeni alternatiflerin herkesçe kabul edilmesini, en azından tartışılır olmasını sağlayacaktı. Aynı zamanda faşist terör yoluyla geçmişte elde ettikleri mevzileri koruyup sağlamlaştırabileceklerini hesapladılar. Yine huzursuzluğun artmasıyla birlikte halk kitleleri arasında, oluşacak otorite ihtiyacı MHP'yi öne çıkaracak, henüz defterden silmedikleri erken ya da zamanında yapılacak bir seçim de parlamenter tırmanışlarını sürdürebilmelerine hizmet edecekti.

Son dönemlerde bu amaçlardan bir kısmına bir ölçüde de olsa ulaştıkları gözlemleniyordu. Hürriyet'in başyazarı "liderlerden umudunu kestiğini ve görevin parlamentodaki her iki büyük partiye mensup vatanseverlere düştüğünü" yazdı. Aynı gazetenin diğer bir yazarı Toker "bu hükümetin çözüm olamadığının anlaşıldığını" belirtip "parlamentonun iki büyük partiye dayalı yeni bir çözüme gitmesini" istedi. Günaydın'da da benzer bir polotika izlendi. Milliyet'in Ecevitçi başyazarı "durumun kötüye gittiğini" anlatarak "mucize" beklediğini söyledi. Bütün bu gazeteler CHP ağırlıklı hükümetin kuruluşunu şu veya bu ölçüde desteklemişlerdi. Aradan. sorunların büyüklüğü karşısında kısa sayılabilecek bir süre geçmiş olmasınaragmen artık kalemlerini Hükümete çevirmişlerdi. Birçoğu da yeni alternatifler neler olabilir sorusuna cevap arar duruma girmişlerdi. Faşist terör tırmandırılmış Hükümet bunun önüne geçememiş, dolayısıyle tepkileri üzerine çekmiştir. Her toplu katliam eylemi hükümetin kuruluşunu destekleyen sözü geçer çevrelerin hükümete tepkilerini dile getirmelerine neden teşkil etmiştir. Yani işin bu yönünden bakıldığında faşist taktiğin başarılı olduğu söylenebilir. Burdaki en büyük pay da "silahlı sağ'a ve silahlı sola" karşı olan Hükümetin bu hayalci politikasındadır. "Anarşinin" ardında MHP'nin olduğu sürekli gözarkası edilmeye ve "silahlı sol'la" dengelenmeye çalışılmıştır. Ve bu da Hükümeti kendi sonunu kendi eliyle hazırlar duruma sokmuştur.

Ancak son günlerde Ecevit'in bu gerçeği nihayet anlamış olduğuna dair kuvvetli işaretler ortaya çıktı. Bakanlar Kurulu Toplantısını açışta "Dikta rejimi isteyenler, örgüt lokallerinde siyasal cinayetlerin kanıtları bulunanlarla aynıdır. Sağda işlenen cinayetlerin kaynağı belli olmuştur. Şimdi hüküm adaletindir." şeklinde konuşmuş, "Süratle sona yaklaşıldığını ve inşallah bu sonun hayırlı olacağını" söylemiştir. Yani Başbakan MHP'nin kapatılması için gerekli her kanıtın elde olduğunu ve işin artık adalete düştüğünü belirtmiştir. Gerçekten de bu sözler bugüne kadar söylenenlerin çok ilerisinde ve kuşkusuz anti-faşist mücadele açısından bir hayli olumlu noktadır.

Yazımızın başında söylediğimiz gibi MHP varoluşundan beri kendi güçlenmesinin esas noktalarını oluşturan devlet desteği ve ardından iktidar ortaklığını kaybeder bir duruma girmişti. Elindeki silahla kendisi açısından son derece sakıncalı olan bu gidişatı önlemek yoluna giderek terörü tırmandırmıştı Bunda bir ölçüde başarılı olsa da esas olarak köşeye sıkışan bir hayvanın paniği içerisine düşmüştü. Zaten CHP Hükümeti kurulduğunda işçi sınıfı devrimcileri somut şartların somut tahlilini yaparak "faşizme karşı ileri" şiarını atmış ve tüm devrimci demokrat güçleri bu şiar etrafında mücadeleye çağırmışlardı. O zamanlar bu şiarla alay etmeye kalkanlar herhalde aslında kendi kendileriyle alay ettiklerini anlıyorlardır şimdi. Faşist terörü devlet gücüyle gizleyemeyen ve iyot gibi açıkta kalan MHP kapatılma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştır. Gazetelerde MHP lokallerinde silahla resim çektirenlerin fotoğrafları yayınlanmakta, cinayet suçundan yargılanan MHP yöneticilerinin sayısı artmakta, gizli faşist yan örgütlerin üyeleri ele geçirilmektedir. MHP'nin son önerisi bardağı taşıran son damla olmuştur. "İdarenin yetki ve sorumlulukla birlikte Ordu'ya devredilmesi. (Gerçi son öneri bu değildir. Sıkışan MHP alelacele bir Genel İdare Kurulu Bildirisi yayınlayarak seçim hükümeti kurulması ve erken seçime gidilmesini istemiştir. Ancak bu istek işlenen Anayasa suçunu kamufle ederek kıvırtmaya çalışmanan sonucu ortaya çıkmıştır.) Yasa sıkıyönetime cevaz vermektedir. Ne var ki sıkıyönetimde yetki ve sorumluluk Ordu'nun olmaz. Hükümet vardır ve Ordu Başbakana karşı sorumludur. Yani yetki ve sorumluluğun Ordu'ya devrini istemek açıkça bir dikta çağrısı ve Anayasa suçudur. MHP'nin Genel İdare Kurulu Bildirisi bir partinin kapatılması gerekçesini fazlasıyla bünyesinde barındırmaktadır.

Evet MHP'nin etrafındaki çember daralmaktadır. Ve sorun şimdi o çemberi MHP'nin boynuna geçirme sorunudur. Ecevit'in yukarıda andığımız sözlerinin tüm cesurluğuna rağmen buradan sosyal-demokrasinin tek başına MHP'nin kapatılmasına kadar gidebileceğini çıkarmak biraz fazla iyimserlik olur. Süreci bu doğrultuda zorlayacak, MHP'nin bütün yan kuruluşlarıyla birlikte kapatılmasına kadar götürecek olan, demokratik halk güçlerinin (sosyal demokrasi de dahil olmak üzere) mücadelesidir.

Anti-faşist mücadele "MHP kapatılmalıdır" talebi etrafında kitlesel bir niteliğe kavuşturulmalıdır. Bu talebe katılacak, bu doğrultuda mücadele edecek tüm örgütler güç ve eylem birliğine girmelidir. İşçi sınıfımızın devrimci sendikal konfederasyonu DİSK'e somut adımlar atma, güç ve eylem birliğini gerçekleştirmede birinci derecede sorumluluk düşmektedir. DİSK'in TÜRK-İŞ'e yaptığı çağrı henüz sonuçları somutlaşmış olmasa bile, MHP'nin kapatılması doğrultusunda TÜRK-IŞ'i mücadeleye katabilirse son derece olumlu olacaktır.

MHP'nin bütün yan kuruluşlarıyla birlikte kapatılması, gizli-faşist odakların dağıtılması için kitlesel bir mücadele; Bunu sağlamak tüm devrimci demokrat halk güçlerinin önündeki tarihsel bir görev olarak durmaktadır. İşçi sınıfı sosyalistleri genç sosyalistler bir kez daha haykırıyor. "faşizme karşı ileri". Ve bir kez daha tüm anti-faşist örgütleri bu şiar etrafında birlik ve mücadeleye çağırıyor.

Bu arada gazetelere bildiriler yollayıp kahraman edasıyla, "sol'un savunuculuğunu üstlenen umutsuzluğun çılgınlığa ittiği kimselere de bir diyeceğimiz var. Sizlerin anti-faşist mücadeleye en büyük katkınız faşizmin ekmeğinin yağı olmaktan vazgeçmeniz olacaktır.

Faşist katliamların kaynağı kurutulmalıdır!

Demokrasi güçlerine ve emekçi halkımıza yönelik faşist terör azgınlığını kat kat artırarak sürüyor. Bahçelievler'de kalmakta oldukları eve faşist katillerce yapılan baskın sonucu TİP, Genç Öncü üyesi, demokrasi mücadelesinin yedi mensubu hunharca katledildiler.

İktidardan düştüğünden bu yana başını MHP'nin çektiği faşist güçler terörü yeniden iktidar olmanın aracı seçtiler ve tüm olanaklarını bu doğrultuda kullandılar. Provakasyon ve kışkırtmalardan sonra bugün faşist güçler emekçi halka ve onun tüm ilerici temsilcilerine karşı katliamlara girişmişlerdir. Daha önce birçok benzeri görülen Bahçelievler'deki katliamla faşist terörün amacı ve kaynağı en kör göze batarcasına belli olmuştur. Olaki bu körlük hükümetinki gibi sınıfsal bir körlükolmasın.

Faşist teröre dur demenin tek bir yolu vardır: Gizli açık faşist yuvaların dağıtılması. Gizli açık faşist yuvalar dağıtılmadıkça emekçi halka karşı girişilen faşist terörü durdurmak mümkün olmayacaktır. Hükümetin bu konudaki kararsız tavrı onu emekçi halkın gözünde her geçen gün daha fazla faşist saldırı ve cinayetlerin sorumluluğu altına sokmaktadır. Faşist terörün durdurulması faşistlerin buna yönelik olanaklarını ortadan kaldırmakla mümkündür.

Azgınlaşan faşist terör en şiddetli şamarı demokrasi güçlerinden yiyecektir. İşçi sınıfı ve emekçi halkımız bu terör karşısında eli kolu bağlı durmayacak ve eli kolu bağlı duran hükümeti seyretmiyecektir.

Bu konuda ne yapılabileceğii demokratik güçler MC döneminde faşist saldırılara karşı mücadelenin sayısız örnekleriyle göstermişlerdir. Sosyalistler, devrimci-demokratlara faşist terörün üzerine anti-faşist güçbirliğinin sağlam ve kitlesel saflarıyla yürüyeceklerdir. Faşist terörü yenecek olan anti-faşist güçlerin ortak kitlesel mücadelesi olacaktır. Bu mücadele faşizmin kesinsonu olan emekçi halkın kendi iktidarının yolunu projektörleriyle aydınlatacaktır.

Sayın Abdurrahman Atalay
GENÇ ÖNCÜ Genel Başkanı

Tırmandırılan faşist terörün yeni bir halkası olarak örgütünüz üyelerine yapılan saldırı sonucu 6 arkadaşımızın hayatlarını yitirdiklerini ve 1 arkadaşımızında ağır yaralı olduğunu derin bir üzüntü içerisinde öğrenmiş bulunuyoruz. Bu hunharca saldırıyı nefretle kınıyor ve sizin şahsınızda GENÇ ÖNCÜ'ye başsağlığı diliyoruz.

İçinde yaşadığımız günlerin ayırıcı özelliğini faşist terörün sürekli tırmandırılarak Hükümetin acz içinde bırakılması ve bu yolla faşist veya faşizme açılı bir iktidarın kapılarının aralanması çabası oluşturmaktadır. Bu durum gayet açık olduğu halde Hükümet sessiz kalmakta inat etmekte gizli faşist odakların üzerine yürümemekte ve MHP ve yan kuruluşlarının serbestçe çalışmasına seyirci kalmaktadır. Böylelikle kendisonunuda hazırlamaktadır. Aynı sesizliğe veya faşist teröre demeçle protesto etmekle yetinmeğe CHP dışındaki sol güçlerin de düşmemesi, kitle çalışmalarına ağırlık vererek azgınlaşan saldırıların üzerine kitlelerle yürümesi gerektiği kanısındayız. Yine bu durum devrimci-demokrat ve sosyalist gençlik örgütlerine de aralarındaki güç ve eylem birliğini kurarak sağlamlaştırmaları görevini yüklemektedir.

Tekrar geçmiş olsun derken, SGB'nin her türlü yardıma hazır olduğunu iletmeyi bir demokrasi görevi addettiğimizi bildiririz.

SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİ
(SGB)
Genel Başkan Ökkeş Ünlübayır

Yeni öğrenim yılında ortaöğrenim gençliğinin mücadelesini yükseltelim!

Tekelci burjuvazi vargücüyle sömürüsünü sürdürmeye ve artırmaya çalışıyor. Bunun için bir yandan da işçi sınıfının, emekçi halkın ve gençliğin uyanışını, zulme ve sömürüye başkaldırışını engelleme çabasında. Bu durum kapitalistlerin eğitim ve ortaöğrenim politikasına da aynen yansıyor. Bir taraftan üretim yapabilmek ve kâra kâr katabilmek için belli bir eğitim düzeyinden geçmiş insanlara ihtiyaçları vardır. Ama aynı zamanda üretim sürecinde ve tekelci devletin bürokratik işlerinde gerekli bu insanların birer "düzen adamı" olarak yetiştirilmeleri gereklidir. Bu nedenle bilimsellikle uzak yakın ilgisi olmayan gerici burjuva ideolojisi eğitimin bir parçası haline getirilir. Bilimsel sosyalizmin kurucusu Marx kapitalistlerin "bilimi sömürdüğünü ve üretim süresince kullanmak üzere kendisine mal ettiğini" yazmıştı. Bir üstyapı kurumu olan eğitimde böyle ele alınır ve böyle uygulanır ülkemizde. Ortadereceli okullarda müfredat bu amaçlara uygun olarak düzenlenmiştir. Bu müfredat şimdiye dek birçok kereler ele alınmış ve değiştirilmiş ancak sözkonusu gerici özüne hiç el değdirilmemiştir. El değilmesi, halktan yana ve çağdaş bir içeriğe kavuşturulması da mümkün değildir. Çünkü müfredatları hazırlayan bakanlar, hükümetler değişsede siyasal iktidarın asıl sahibi olan sınıf hiç değişmemiştir. Bu sınıfın iktidarına son verilmeden de bütün yönleriyle gerçekten demokratik bir eğitime ulaşmak mümkün değildir.

Ancak bu, ortaöğrenim konusunda mevcut düzende hiçbirşey yapılamayacağı anlamına gelmez. Aksine eğitimin demokratikleştirilmesi doğrultusunda yapılabilecek pekçok şey vardır. Ve ortaöğrenim gençliğinin demokratik mücadelesinin gücü, bu mücadelede halk ve gençlik güçlerinin sıkı işbirliği, bu doğrultuda birçok haklı talebin hayata geçmesini tekelci güçlere rağmen sağlayabilir. Demokratik hak ve talepler uğruna yükseltilecek mücadele bilimsel sosyalizmin rehberliğinde yürüdüğü ölçüde başarılar elde edecek ve her başarı da aynı zamanda Demokratik Halk İktidarı yolunda atılmış bir adım olacaktır.

Şimdi burjuvazinin lise, meslek lisesi ve ortaokullarında okutulan ders kitaplarına doldurduğu, gerici ideolojisinin temel taşlarını görelim:

SINIFLAR YOK SAYILIR

Tekelci burjuvazi sınıf gerçeğinin kavranılmasından ölümünden korkar gibi korkar. Çünkü sınıf gerçeğinin kavranılması beraberinde sınıflar mücadelesinde bilinçlice yer almayı getirir. Büyük çoğunluğunu emekçi çocuklarının oluşturduğu ortaöğrenim gençliği giderek aydınlaşan yapısının da etkisiyle bu gerçeği kavradığında kuşkusuz burjuvazinin yanında saf tutmayacaktır. Kendi çıkarının ve kurtuluşunun, işçi sınıfının siperlerine girecektir. Burjuvazi buna katlanamaz. Bu nedenle "imtiyazsız sınıfsız kaynaşmış bir kitleyiz" geleneksel yutturmacası ders kitaplarının felsefesini oluşturur. "Beş parmağın beşi bir olmaz" denilerek gelir adaletsizlikleri, haksızlıklar, sömürü, bilimle hiç alakası olmayan bir şekilde kadere, alınyazısına bağlanır. MC denen halk düşmanları cephesi zamanında olduğu gibi kimi kere de "bir doktorun şerefi ile bir işçinin şerefi bir olmaz" yazılarak, şeref kelimesi meslekle doğru orantılı ele alınır. İşçiler şerefsiz ilan edilir.

ANTİ-KOMÜNİZM VE SOVYET DÜŞMANLIĞI ESASTIR

Bütün bunların ardında elbette ki komünizm düşmanlığı yatmaktadır. Sosyoloji türünden ders kitaplarında Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin şahsında -devrim düşmanları ona Rusya derkomünizme hayasızca ve hiçbir bilimsel gerekçe gösterilmeksizin saldırılır. Sovyet ülkesine ve sovyet yurttaşlarına düşmanlık körüklenir. "Rusya'da istibdat rejimi vardır" denip, dünyanın en özgür ülkesi bir çırpıda "Çar'ın ülkesi" haline getiriliverir. Dünyada gerici güçlerin bütün çabalarına karşılık derinleşen ve yaygınlaşan yumuşama koşullarında ekonomik ve kültürel antlaşmalarımızın olduğu bir komşu sosyalist devlete karşı girişilen bu soğuk savaş yaygaraları,gerçekleri ortaöğrenim gençliğinin gözünden kaçıramıyor, kaçıramayacaktır. Ortaöğrenim gençliği gittikçe daha kitlesel bir şekilde "Sovyet düşmanlığına son!" diye haykırıyor, haykıracaktır.

VAZGEÇİLMEZ ARAÇ; IRKÇILIK VE ŞOVENİZM

Tarih kitapları yine bilimsellikle ilgisi olmayan bir şekilde kaleme alınmıştır. Savaş, barış, savaş sonra yine barış; durmaksızın anlatılan budur. Meta-fizik olarak anlatılan tarih, aslında ilkel komünal toplumdan çıkıştan bu yana tümüyle sınıf mücadeleleri tarihidir. Savaşlar ve savaşların doğal sonucu olan barışlar sınıf mücadelelerinin zahiri birer görüntüsüdür. Öğrenilmesi gereken zahiri görüntüler değil bu görüntülerin ardında yatan gerçeklerdir.

Genişleme eğilimlerinin, fetihlerin birer kahramanlık destanı olarak anlatıldığı tarihte, sürekli olarak Türklerin en yüce ırk olduğu genç dimağlara sokulmaya çalışılır. Türkler tarih boyunca birçok imparatorluklar kurmuşlar ve başlıca ulusları boyunduruk altına almışlardır. Ve bütün bunlar Türk oldukları için gerçekleşmiştir (!) "Üstün ırk" teorilerinin babası Hitler'dir. Bu faşist "Almanlar en yüce ırktır" diye diye bütün dünya halklarına büyük acılar çektirmiş, milyonlarca insanın ölmesine sebep olmuştur. Günümüzde bütün ülkelerdeki faşistlerde aynı şeyleri değişik biçimlerde tekrar ediyorlar. Kendi ırkları en yüce ırktır, diğer ırklar ise şu veya bu ölçüde aşağılıktır (!) Yunan faşistleri böyle der, İtalyan faşistleri böyle der,... nihayet ülkemizdeki faşistler; Türkeş ve hempaları böyle söyler. Halbuki hiç bir halk şu veya bu ırka mensup olduğu için yüce ya da aşağılık olmaz. Emeği ile geçinen bütün insanlar ise bütün emekçi halklar yücedir. Aşağılık olanlar yalnız ve yalnızca hangi ülkede yaşarsa yaşasın asalak sömürücülerdir, burjuvalardır.

Irkçılık elbette ki şovenizmle elele yürümektedir. Yıllar boyu ezilen ulusa her türlü baskı ve zulmü reva gören tekelci burjuvazi eğitimde de bu ulusa düşmanlık aşılamaya çalışmaktadır. Böyle bir ulusun var olduğunu kabule bile yanaşmamaktadır. "Kürtler aslında Türktür" diye saçma gerekçelerle Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisinde yaşayan herkesi Türk ilan etmektedir.

Eğitim asimilasyoncudur ve Kürt öğrenciler özümlenmeye çabalanmaktadır. Bu alanda uluslararası anlaşmaların gerektirdiği hiçbir şeyi yapmayan burjuvazi Kürt gençliğinin kendi dilini ve kültürünü serbestçe öğrenmesini de engellemektedir. Doğal olarak böyle bir dil ve kültürün varlığını da inkâr etmektedir. Halbuki ne kadar istenirse istensin gerçeklerin üstü kapatılamaz. Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde 8 milyonu aşkın ferdi olan bir ulus yaşamaktadır. O'nun kendi dili, kendisine mahsus gelenekleri, görenekleri vardır.

Irkçılığa, şovenizme ve asimilasyonculuğa karşı her iki ulusun öğrencileri direnecekler ve omuz omuza mücadele edeceklerdir. Burjuvazi bunu da engelleyemeyecektir.

MİLİTARİZM VE EĞİTİM

Savaş ve savaş kışkırtıcılığı burjuvazinin ruhuna işlemiştir. Bu, burjuvalar savaşmayı sevdiği için böyle değildir. Çünkü onlar hiçbir vakit savaş meydanlarında olmazlar. Savaşlarda ölenler hep işçilerdir, emekçilerdir. Tekelci burjuvazi savaşı kârına kâr eklemek için ister ve sever. Yeni pazarlar bulmak, eldeki üretim fazlalarını eritmek için ister. Silah tekelleri, General Motors'lar ve benzerleri savaşlar ve savaş tehlikesi olmasa ne işe yararlar, nasıl servetlerine servet katabilirlerdi.

Kalıcı ve adil bir barışın daimi düşmanları aynı şeyleri ortaöğrenim gençliğinin de beynine kazımak isterler. Ders kitaplarında bunlar da sokuşturulmuştur. Liseyi bitiren bir genç kendi kafasında yaşattıklarıyla savaşa hazır hale gelmiş, o'na bu doğrultuda şeyler empoze edilmiştir. Ne var ki ülkemizdeki barış güçlerinin mücadelesi derinleştikçe bu çabalar da boşa gitmeye mahkumdur. Liseli gençliğin başka uluslardan kardeşlerine sıkacak tek kurşunu yoktur. Çünkü dünya halklarının ve gençliğinin çıkarları savaştan değil barıştan yanadır. O silahını yalnızca emperyalistler ve onların işbirlikçileri için kullanacaktır.

Yurtlar açılsın, faşistler atılsın!

Yüksek Öğrenim Kredi ve Yurtlar Kurumu Genel Kurulu 17 Eylül'de olağanüstü toplanarak Yurt İdare ve İşletme Yönetmeliği'nin 18. maddesini değiştirdi. Yurt-Kur yöneticileri bu değişikliğe gerekçe olarak "anarşinin yurtlardan kaynaklanmasını önleyebilmek, barış, kardeşlik ve huzur ortamı yaratabilmek" istediklerini söylediler. Tüm yurtlar boşaltıldı ve yurtlara yeni düzenlemeye göre öğrenci alınacağı bildirildi. Sınav dönemi yurtlardan atılan öğrencilerin çoğu kalacak yer bulamadı. Birçok kişi memleketlerine dönmek zorunda kaldı.

Yönetmeliğin değiştirilen maddesine göre bir yıl sınıfta kalanlar ertesi yıl yurtlara alınmayacaklar. Bir yıldan fazla sınıfta kalanlar ise yurtlara kayıt yaptıramayacak. Yurtlara alınmak için sınıf geçme zorunluluğunun getirilmesi CHP' nin gençliği apolitize etmeye çalışma siyasetinin bir devamıdır. Daha önce "Toplumsal Kalkınmada Gençlik" projesinde hangi görüşten olursa olsun tüm gençler "toplumsal kalkınmaya katkıda bulunmak", "Barış içinde", "kardeşçe" bir arada çalışmak için yaz kamplarına katılmaya çağrılmıştı. Yurtlara alınmaması gerekenler faşist saldırılar yüzünden derslere devam edemeyen, sınavlara giremeyip sınıfta kalan öğrenciler değil, faşist saldırganlardır.

Genel Müdür Yardımcısı yeni kayıt yaptıran öğrenciler için kesinlikle soruşturma yapılacağını, orta öğreminden bu yıl yüksek öğrenime gelenlerin durumlarının sorulacağını ve haklarında gizli soruşturma yapıldıktan sonra yurtlara alınacağını açıkladı. Öğrenciler hakkında bilgi alınması için büyük ölçüde MC döneminde tutulmuş fişlere ve dosyalara başvurulması gerekecek. Bunun getireceği sakıncalar açıktır. Bu, haklarında MC döneminde dosyalar tutulmuş olan sosyalist, ilerici, demokrat öğrencilerin yurtlara alınmasını engelleyecektir. Böyle bir dosyalama yöntemiyle sosyal-demokrat öğrencilerin bile yurtlara alınmaması için birçok gerekçeler bulunabilir.

Kredi Yurtlar Kurumu'na bağlı yurtlarda yatak sayısı 28 bini bulduğu halde geçen yıl bu yurtlarda barınabilen öğrencilerin sayısı 5 bin bile değildi. Bunun en büyük nedeni yurtların faşist işgal altında bulunmasıydı. Faşist işgal altında bulunan yurtlar üs olarak kullanılmakta, faşist katiller buralarda rahatça barınabilmektedir. Eğer hükümet "yurtlardan kaynaklanan anarşi 'yi önlemek istiyorsa "aşırı sağa da sola da karşıyız" mantığıyla yurtlarda kalan öğrencileri sokağa atmak, açlığa, sefalete terketmek yerine yurtları faşistlerden temizlemelidir. Gelmeden önce "öğrenim özgürlüğü, can güvenliği"ni sağlayacağını vaat eden hükümet, bu konuda önemli adımlar atamamıştır. Öğrenim özgürlüğünü engelleyen, can güvenliğini ortadan kaldıran faşist katiller yerine devrimci, demokrat, ilerici öğrencilerin yurtlardan atılmasıyla "öğrenim özgürlüğü, can güvenliği" sağlanamaz. MC dönemlerinde ilerici öğrencilerin canı, kanı pahasına faşistlerden temizlenen bazı yurtlara "karşıt görüşlü kişilerin aynı yurtlarda barış içinde yaşamasını istiyoruz" mantığıyla faşistlerin yerleştirilmesine tüm ilerici, demokrat, sosyalist öğrenciler karşıdır. Ayrıca Kredi ve Yurtlar Kurumu'na bağlı olmayan, faşist saldırganların üs olarak kullandıkları özel idarelere bağlı şehir yurtları bir an evvel kapatılmalı ve bu yurtlarda kalanlar Kredi ve Yurtlar Kurumu'nun yurtlarına alınmamalıdır.

18. maddedeki anti-demokratik hükümler hemen değiştirilmelidir. "Anarşiyi" önlemek okulların, yurtların kapatılmasıyla sağlanamaz. Yurtlar bir an önce açılmalıdır.

"Toplumsal Kalkınmada Gençlik" projesi gibi bu son uygulama da iktidarın sorunlara yaklaşım tarzını ortaya koymaktadır. Faşist kaynaklı terörün kaynağını kurutmaya yönelmektense "sağlı sollu eylemciler" dediği bir görüntüyle uğraşmaktadır. Yurtlardan politize olmuş eski öğrencileri atarak öğrenci gençliği pasifize edeceğini ummaktadır. Binlerce öğrencinin sokakta kalmasına yolaçan bu uygulama "ne yapalım kurunun yanında yaş da yanar" mantığıyla yutturulmaya çalışılmaktadır. Gençliği tümüyle güdümüne alıp apolitikleştirmesi mümkün olmayan sosyal demokrasi böylesi metodlara başvurmaktadır. Gerçekte yaşadığımız ortamda gençliğin hızla politikleşmesi kaçınılmaz bir olgudur. Ve bu doğal olarak sosyal demokrasiyi aşmakta, ilerici demokrat saflardan sosyalizme yöneliş artmaktadır. İleri unsurların yurtlardan atılması demokrat öğrenci kesiminde daha güçlü bir potansiyelin yeni bir dinamizmin doğmasını engelleyemeyecektir. Faşist saldırganlığı önleyemeyen iktidar okulları, yurtları kapatmakla çözüm bulacağını sanıyor. Gençliğin mücadelesi sosyal demokrasiye rağmen yükselecektir. İşçi sınıfı ve emekçi halkımızla birlikte gençlik her geçen gün daha büyük çapta faşizme ve onu yaşatan düzene karşı saflarda yerini almaktadır, alacaktır.

ORTAÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN DEMOKRATİK TALEPLERİ

* Anti-demokratik yasa ve yönetmelikler kaldırılsın! Gerekli yeni yasa ve yönetmelikler öğretmen öğrenci ve velilerin katılımıyla hazırlanmalıdır!

* Silahlar için bütçeden ayrılan ödenek kısılsın! Eğitim ve ortaöğrenimin ödeneği artırılsın!

* Öğretmen tayinlerindeki bölgesel eşitsizliğe son!

* Her okula yeterli ders araç ve gereci!

* Her okulda bir kitaplık! Kitaplık sorumluları seçimle işbaşına gelmeli ve öğrenci olmalıdır!

* Eğitsel kollar işlerlik kazanmalı ve kurumlaşmalı!

* Mesleki ve teknik ortaöğrenimde döner sermaye sömürüsüne son! Staj sömürüsüne son! Eşit işe eşit ücret!

* ÜSS aldatmacasına son! Staj sömürüsüne son! Herkese yüksek öğrenim hakkı! Herkese üniversiteye girişte eşit hak!

* Ortaöğrenim programlarındaki ırkçı-şoven, asimilasyoncu öğeler çıkarılsın! Kürt gençliğine kendi dilini ve kültürünü öğrenme hakkı!

* Ders kitaplarını TÖB-DER ve MEB ortaklaşa hazırlasın!

* Kitaplarda Sovyet düşmanlığına son!

* Öğrencilerin siyasi çalışmalarının engellenmesine son!

ŞAH RIZA'NIN

KANLI SALTANATI DA YIKILACAK!

İran, şubat ayı başlarından bu yana sürekli gelişen, geniş tabanlı bir halk hareketine sahne oldu. Tahran, Meşhed, Dezful, İsfahan, Yezd gibi İran'ın en önemli merkezlerinde yoğunluk kazanan gösteriler, çok geçmeden bütün İran'da yaygınlaştı. Monarko-faşist Şah rejimine yönelik bu hareket, en sağcı fanatik müslüman tarikatlardan, komünistlere kadar bünyesine bütün halk güçlerini katarak, tek bir cephede; "Şah'a karşı mücadele cephesi'nde" topladı. Eli kanlı diktatör Şah Rıza ise, ultra-modern silah ve aygıtlarla donatılmış ve bölgenin en modern askeri gücü konumundaki ordusunu, gözünü kırpmadan muhalefet güçlerine karşı devreye soktu. Şah despotizmi ile muhalefet cephesi arasında meydana gelen çatışmalarda, yüzlerce insan öldürüldü, yüzlercesi hapishanelere, Savak'ın işkencehanelerine gönderildi, yüzlercesinin ise akıbeti meçhul kaldı. Yalnızca Şah'ın kan emici gizli polis örgütü Savak tarafından, muhalefet güçlerini bölmek amacıyla Abadan'da hazırlanan bir tertip sonucunda 400'e yakın insan bir sinemada hapsedilerek yakıldı. Olayı komünistlere mal etmeye çalışan Şah'ın demogojileri para etmedi ve tertip muhalefet tarafından anında açığa çıkarıldı. Olayların almış olduğu boyutlar karşısında orduyu sürekli teyakkuz durumunda tutmak zorunda kalan Şah, buna rağmen muhalefetin gösterilerini "bir türlü" bastıramadı. Gösteriler her geçen gün daha da kitleselleşerek, daha geniş boyutlara ulaştı. Hatta öyle ki; Şah'ın kendisi tarafından atanan subayların, yani Şah'ın sicilli karşı-devrimci adamlarının komutasında bulunan ordusunda bile, silahlarını Şah Rıza'dan tarafa çevirenler oldu.

ABD emperyalizminin Orta-Doğu'daki en güçlü jandarması olan bu ülkeyi; Monarko-faşist Şah diktatörlüğünün temellerini sarsan böylesi bir halk hareketini getiren, İran'ın sosyo-ekonomik, siyasi yapısı ve tarihin şaşmaz-değişmez yasaları nelerdi?

Marksizm-Leninizm; tarihi sınıflar mücadelesinin yazdığını, sınıflar arası mücadelenin yüksek bir aşamasında, toplumsal devrimler ile zamanını yitirmiş, köhne toplumsal sistemlerin yerini yeni ve daha ileri toplumsal sistemlerin aldığını gösterir. Toplumsal Devrim, bir ekonomik sistemden bir diğerine geçişin zorunlu kanunudur. Kitleleri toplumsal devrime götüren sınıflar arası antagonist çelişkilerdir. Toplumsal Devrim'in nedeni ise eskimiş üretim ilişkileri ile gelişen üretim güçleri arasındaki çatışmadır. Her toplumsal devrim, sürekli gelişme eğilimindeki üretim güçlerinin, bu gelişmeyi engelleyen üretim ilişkilerini aşmalarıyla, aradaki çelişkileri kendi lehlerine çözmeleriyle sonuçlanır. Üretim güçleri ile üretim ilişkileri arasındaki bu çatışma, sistemin bir üst yapı kurumu olan devlete de zorunlu olarak yansır ve emekçi kitlelerle devleti yine zorunlu olarak karşı karşıya getirir. Bu nedenle her toplumsal devrim, gerekli toplumsal, ekonomik ve siyasi değişiklikleri gerçekleştirebilmek üzere devlet aygıtının da ele geçirilmesini gerektirir. Devlet iktidarının eski sahiplerinden alınmasıyla birlikte, üretim güçlerinin gelişmesi için daha elverişli ve daha ileri bir toplumsal sisteme geçişin aşamaları başlar.

İşte İran'da şubat ayından bu yana gelişen ve monarko-faşist Şah diktatörlüğünü hedef alan halk hareketini böylesi bir perspektif içerisinde ele almak ve değerlendirmek gerekmektedir.

İran kapitalist üretim tarzının egemen olduğu bir tarım-sanayi ülkesidir. Bu ülkede bir burjuva devrimi olan meşrutiyet devrimi tamamlanamamış ve yarıda kalmıştır. Bu nedenle feodal ilişkiler tamamıyle ortadan kaldırılamamış, hakim üretim biçimi olan kapitalizm içerisindeki yerini korumuştur. Ancak, kapitalizmin giderek gelişmesi, burjuvazinin de giderek gelişmesine ve palazlanmasına, buna bağlı olarak işçi sınıfının da gelişmesine neden olmuştur. Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte komprador burjuvazi emperyalizmle bütünleşmiş ve ulusal burjuva nitelikli hareketlerin önüne bir dizi yasalar çıkartılarak, bu hareketlerin gelişmesi engellenmiştir. Yabancı sermaye İran'daki ortaklarıyla arasındaki ilişkileri kısa zamanda pekiştirmiş ve İran ekonomisi kısa zamanda emperyalizme sıkı sıkıya bağımlı bir duruma getirilmiştir.

1950'lerde gelişmekte olan ulusal burjuva hareketin, Dr.Musaddık liderliğinde iktidara gelmesiyle birlikte, İran petrollerini millileştirmek üzere bir dizi girişimlerde bulunulmuş, ancak çok geçmeden CIA'nın düzenlemiş olduğu ve İran dışına kaçmış bulunan Şah Rıza'nın yürüttüğü bir darbe sonucunda Dr.Musaddık iktidardan indirilerek, emperyalizmin gözde siması Şah Rıza tekrar iktidar a getirilmiştir.

Şah'ın tekrar başa geçmesiyle birlikte İran halkı için kan ve ölüm dolu, zor günler başlıyordu. Emperyalizm, Şah Rıza'nın şahsında kurulmuş olan polis devletine karşı en ufak bir harekete dahi tahammül edemiyordu. Şah'ın göstermelik olarak oluşturmuş olduğu tek yasal siyasi kuruluş olan, Şah'cı Raztahiz Partisi dışında kalan ve Şah'a muhalif olan tüm siyasi kuruluşlar kapatılıyor, dincisinden, komünistine kadar bütün İran halkı üzerine ölüm kusuluyordu.

İran, dünyadaki konumu açısından oldukça stratejik bir bölgede bulunuyordu. Bu ülkede bulunan petrol yatakları, İran'ı petrol ihraç eden ülkeler arasında Suudi Arabistan'dan sonra 2. duruma getirmişti ve daha da önemlisi İran, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ni çevreleyen saldırgan paktların tam ortasında yer almaktaydı. Bu nedenle emperyalizm bu ülkeye oldukça önem veriyor ve kendisine karşı gelişen en ufak bir hareketi dahi en kanlı bir şekilde bastırıyordu.

Şah Rıza, İran halkının asgari demokratik istemlerini boşa çıkartmak üzere "Ak Devrim" adını verdiği bir dizi göstermelik reform uygulamasını piyasaya sürüyor ve bu girişimiyle oldukça yaygın olan feodal ilişkileri tasfiye ederek, kapitalist üretim ilişkilerini geliştirmeyi amaçlıyordu. Şah bu reformlar sırasında topraktaki feodal mülkiyet ilişkilerini, burjuva mülkiyet ilişkileri ve kurallarına çevirmede burjuva anlamda görevlerini yerine getirmekle beraber, demokratik anlamda hiçbir girişimde bulunmadığı gibi, tam tersine var olan demokratik hakları da gaspediyordu. En temel insan hak ve özgürlükleri kolaylıkla çiğneniyor, emperyalizmin maddi-manevi destekleriyle en modern bir şekilde silahlandırılmış olan ordu, halkın üzerinde "demokles'in kılıcı" gibi bekletiliyordu. Yine CIA ajanlarıyla oluşturulan Savak adlı gizli işkence ve terör örgütü çok kısa bir zaman zarfında, dünyanın en azılı karşı-devrimci örgütleri arasında en baş sıralara tırmanıyordu. Savak işkencehaneleri Şah'a karşı olanlarla dolup dolup taşıyor, her gün yüzlerce insan Şah'a karşı oldukları gerekçesiyle darağaçlarında sallandırılıyorlardı.

Sadece yıllık petrol ihracatı Türkiye bütçesinin bir kaç misline ulaşan bu ülkede, bir tarafta paraya boğulmuş ve sefahat içerisinde yaşayan bir zenginler zümresi, başta Şah ve akrabaları olmak üzere günlerini gün ederlerken, diğer yandan İran halkı açlığa, yokluğa, yoksulluğa terkediliyor ve korkunç rakamlara ulaşan petrol gelirleri bir avuç azınlığın yararına ve tüketime yönelik olarak kullanılıyordu. Milyonlarca aç insana rağmen, yine milyarlarca dolar ABD silah tekellerinin ceplerine boşaltılıyordu. Halkın %50'sinden fazla bir kesimine daha okuma-yazma olanaklarının bile götürülmediği bu "bolluk ülkesinde", açlık kol geziyor, zenginler ile fakirler arasındaki uçurum her geçen gün daha da derinleşiyordu. Şah'ın "Ak Devrim" adıyla 1963'lerde ortaya attığı reform uygulamalarının böylelikle ne anlama geldiği çok kısa bir süre zarfında bütün açıklığıyla ortaya çıkıyordu.

Ve böylesi bir ekonomik ve siyasi yapıya sahip olan İran, bugün bulunduğu duruma gelirken, Şah Rıza'nın saltanatı da gün be gün gelişen muhalefet hareketinin kıskaçları arasına yakalanıveriyordu.

Yıllar yılı Şah'a karşı olanlara uygulanan ağır baskı ve zulüm; İran işçi sınıfı ve emekçilerinin kendi partileri İran Halk Partisi'nde (TUDEH) yasa-dışı olarak örgütlenmelerine engel olamıyor, 1941 yılının 1 Ekim'inde kurulan ve uluslararası komünist hareketin genel hattına kararlıca bağlı olarak yol alan Tudeh'in, Şah'a karşı mücadele cephesinin odağında yer almasının önüne geçilemiyordu. 1949 yılında Şah tarafından yasa-dışı ilan edilerek illegaliteye geçen Tudeh, 37 yıllık mazisi boyunca son derece zor ve karmaşık mücadelelerden geçiyor ve Şah despotizminin en ağır baskı ve terör uygulamalarına maruz kalıyordu. Yönetici ve üyelerinden pek çoğu öldürülüyor, tüm Merkez Komitesi üyeleri ise 1949'da gıyablarında ölüme mahkum ediliyorlardı. Tudeh, bir yandan Şah despotizmine karşı çetin bir mücadele yürütürken, diğer yandan çeşitli sapık akımlarla ve özellikle Savak'la içiçe olan Maocu akımlarla dişe diş mücadele ediyordu. Savak'ın çeşitli Maocu akımları kullanarak muhalefet güçlerini bölme planlarını anında açığa çıkartıyor ve emperyalizmin oyunlarını bozuyordu. Ve 37 yıllık çetin bir mücadelenin sonucunda çelikleşmiş bir güç olarak, yüzbinlerce üye ve taraftarıyla Şah'a karşı mücadelede yönlendirici-öncü konuma ulaşıyordu.

Tudeh'in yıllar yılı inatla oluşturmaya çalıştığı Şah'a ve emperyalizme karşı birliğin meyvaları bugün artık olgunlaşıyor. İran halkı bu temel anlayışla Şah'ın devrilmesi için tek bir vücut olarak mücadele ediyor. Şah rejiminin, halkın direnme gücünü kırmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen, bu direnç gün geçtikçe artıyor. En temel insanlık hakları için mücadele veren milyonlarca insanın direncini.

Ne Şah'ın kanlı katliamları, ne korkunç oyunları kıramıyor. Ve Tudeh bugün büyük bir maddi güç olarak, Şah'a karşı mücadele cephesinin daha da pekiştirilmesi ve Şah diktatörlüğünün yıkılması için binbir meşakatle savaşıyor.

İşte Marksizmin-Leninizmin değişmez yasaları bir kere daha kendini gösteriyor. İran komünistlerinin partisi Tudeh; Toplumsal bir devrim için, ulusal demokratik bir iktidar için, sömürü ve zulmün olmadığı bir İran için, Fars, Azerbaycan, Kürt, Beluci ve Arap halklarının eşitliği ve kendi geleceğini tayin hakkı için, İran Halkını topyekün sosyalizme ulaştırmak için savaşıyor. Bu savaş mutlaka kazanılacak, tarihin yasaları mutlaka galip gelecektir.

Ama bizdeki bazı "sözde komünistler", Tudeh'in İran'da gelişen halk hareketi içerisindeki konumunu gizlemek için oldukça çırpınıyorlar. Bu sol revizyonist siyasi guruplar, Tudeh'i bir kenara iterek, bu hareketi spontane bir hareket olarakyorumluyorlar. Evet; bu baylar göremiyorlar ve değerlendiremiyorlar ama, bizzat İran Şahından dünyadaki ve ülkemizdeki tüm gören gözlere, duyan kulaklara, konuşan ağızlara kadar herkes Tudeh'i görüyor, duyuyor, konuşuyor. Tarihin yasaları, elbet onlara da görmesini, duymasını ve konuşmasını öğretecektir.

İran işçi sınıfı partisi Tudeh, dini kisveler altında gözüken halk hareketinde en önemli odaktır ve bu odak İran halklarını mutlaka ve mutlaka zafere ulaştıracaktır.

Ne Şah'ın göstermelik reformları, ne muhalefete verilmek istenen "sus" ödünleri, ne göz boyamak üzere çıkartılan siyasi aflar, ne emperyalizmin son model tankları, topları, ne Savak'ın işkenceleri, ne maocuların "Sovyet yanlısı" olarak nitelendirdikleri halk hareketine karşı Savak ve Şah'la birlikte hazırladıkları provokasyonlar; Şah rejiminin devrilmesine engel olamayacaktır. İran egemen sınıfları da tarihin "acı" yasaları karşısında boyun eğmek zorunda kalacaklardır.

Zafer İran halklarının ve onun öncü gücü Tudeh'in olacaktır.

ÇAĞ. HUK. DER

Dernekleşme hakkının kullanılması üzerinde çeşitli baskılar sürüp gidiyor. Kimi zaman, yalnızca yasal haklarını istediği için, kimi zaman haklı isteklerini ortaya koyduğu eylemler için, kimi zaman da adında yer alan şu ya da bu kelimenin rahatsızlık yarattığı için demokratik kitle örgütleri kapatılmak veya çalışamaz duruma düşürülmek istenmektedir. Bu baskı ve sindirme yöntemleri ne türde görünürse görünsün, özünde anayasal demokratik bir hakkın kullanılmasını engellemekten öte, toplum kesimlerindeki ilerici, demokrat, sosyalist potansiyeli yıpratmayı amaçlamaktadır.

Anayasanın sosyalizme açık olup olmadığı tartışmalarının oldukça eskilerde kaldığı günümüzde, dernek adında kullanılan sosyalist kelimesinin ister anayasal dernekleşme hakkının kapsamı ve sınırları içerisinde sayılıp sayılamayacağı, isterse herhangi bir politik çağrışım yaratması gibi nedenlerle yasaklanmasına yönelik bir tutumun geçerliliği olamaz. Özellikle bu tutum arkasındaki düşüncenin; ilerici, demokrat, sosyalist birikimden ödün verilmeden kabulü mümkün değildir.

Bununla birlikte, 12 Mart ve MC dönemlerinin geride kaldığı bir dönemde, anayasal bir hakkın engellenmesini görmek ayrıca üzüntü vericidir.

Nerede bir kanlı saldırı ve cinayet ve nerede bir hukuk dışı eylem varsa; adı bunlarla birlikte söylenilen faşist örgütler, can güvenliğini yok eden kanlı eylemlerini her gün biraz daha yoğunlaştırırken, onları bırakıp yasal faaliyetlerini sürdüren dernek ve örgütlere karşı gösterilen bu tutumu Çağdaş Hukukçular Derneği, bir kez daha kınar.

Bugün gözardı edilmek istenen örgütlü gücün, anarşinin önlenmesindeki etkinliği ne denli bir yana itilse de demokratik kitle örgütlerini işlevlerinden yoksun bırakmak mümkün olamayacaktır.

Çağdaş Hukukçular Derneği
Genel Sekreteri
Erşen Sansal

TÜM—DER

Sosyalist Gençlik Birliği
Başkanlık Kuruluna

Derneğinize karşı uygulanan yasa dışı baskılar, ülkemizde tüm sosyalistlerle demokrasi güçlerini hedef alan girişimlerin üzerinde durulması gereken, ciddi bir parçasıdır.

Dernek adlarında "sosyalist" kelimesinin geçemeyeceği yolundaki iddia ve bu iddiadan kaynaklanan engellenme girişimleri, yasalara kesinkes aykırı, amacı ve niteliği belli girişimlerdir.

Anti demokratik baskı ve uygulamaların, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini engelleyemeyeceği inancıyla başarılar dilerim.

NİZAMETTİN BARIŞ
TÜM-DER GENEL SEKRETERİ

DHKD

SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİ
GENEL BAŞKANLIĞINA

Birliğinizin çeşitli yasal gerekçeler gösterilerek kapatılmak istendiğini, bilginiz üzere öğrenmiş bulunuyoruz.

Gerek İçişleri Bakanlığının ve gerekse idari mercün, mevcut dernekler yasasının -ki esasen kısıtlayıcı bir yapısı var- gereklerini yerine getirmedikleri ya da ters ve kastlı yorumlamalarla devrimci derneklerin çalışmalarını kısıtlamaları, eski bir gelenektir. Onlar kendi çıkardıkları yasanın koşulları içinde bile demokratik güçlerin çalışmalarına tahammül edemiyorlar.

Derneğimize de aynı baskılar yönelmektedir. Kuruluşumuz olan 1977 Şubat ayından beri tüzüğümüz onaylanmamıştır. Defalarca yaptığımız başvurular katılıca sonuçsuz bırakılmıştır, halende bırakılıyor. Yaptıkları işlemin dernekler yasasına bile uymadığını bildikleri halde, böylesi baskıcı yöntemlere yönelişlerinin anlamı olsa gerek.. Demokratik ve sosyalist güçleri sindirmek. Ancak bu tertiplere ve demokrasi düşmanlığına pabuç bırakılamaz. Bu ciddiye alınmıyacak bir durum da değildir. Her konuda olacağı gibi, özellikle bu konuda tüm demokratik ve sosyalist güçler böylesi keyfi davranışlara dur demek zorundadırlar.

Birliğinizin de özellikle sosyalist adı gerekçe gösterilerek kapatılmak istenmesi kanımızca iki amaca yöneliktir. Birincisi "Sosyalist" kelimesinin kullanılmasını engellemek. İkincisi demokratik ve saygın bir güç olan birliğinizi kapatmak. Her iki haliyle de birliğiniz kişiliğinde tüm demokratik ve sosyalist güçlere yönelmiş açık bir saldırı söz konusudur.

Biz DHKD olarak Birliğinizin özellikle sosyalist adı gerekçe gösterilerek kapatılmasını protesto etmeyi devrimci bir görev bilmekteyiz. Bu konunun daha da çok kamuoyuna duyurulmasının yararlı olacağına inanıyoruz. Aynı zamanda tüm demokrasi güçlerine bu konuda sorumluluk düştüğü inancındayız.

Sizinle bu konuda dayanışma içinde olduğumuzu, üzerimize düşeni görev bilerek yapacağımızı bildirir, çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Devrimci selamlarımızla.

DHKD
Yönetim Kurulu adına
Hazım Kılıç
Başkan

TÖB—DER

DERNEKLER ÜZERİNDEKİ BASKILARA SON VERİLMELİDİR

"Sosyalist" adının yasaklanmak istenmesi egemen sınıfların demokrasiden ne anladığını ortaya koyması bakımından ilginç bir örnektir. Bugün iktidarda olanlar muhalefetteyken söylediklerinin tam tersini yapmaktadırlar. En geniş düşünce özgürlüklerini sağlayacaklarını vaadederek, düşünceye düşman olanlardan hesap sorulacağını söyleyerek iktidara gelenler, bugün düşünce özgürlüğüne tahammülsüzlük göstermektedirler.

Derneklerin "sosyalist" adını kullanamayacağı yolundaki karar; sosyalizmden korkulduğunun, sosyalistlerin düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün karşısında olunduğunun kanıtıdır. Sosyalist adının kullanılmasının engellenmek istenmesi anti-demokratik bir anlayıştır. Yasanın bahane edilmesi, bu anti-demokratikliği ört bas edemez. Anti-demokratik hükümlü yasaların değiştirilmesi yolunda önemli adımlar atılmadığı sürece emekçi halkımıza verilen sözler tutulmamış, muhalefette iken meydanlarda söylenenler unutulmuş olacaktır.

Dernekler üzerindeki baskının (bildiri dağıtılmasının; afiş asılmasının engellenmesi için kullanılan zor; mahkeme kararı olmadan derneklerin aranmak istenmesi; Valiler aracılığı ile derneklerin süreli veya süresiz kapatılmaları vb. uygulamaları ile süren) bir parçası olan bu anti-demokratik tutum son bulmalıdır.

"Sosyalist" adının kullanılmasını yasaklamak isteyen anlayışın demokrasisi, sosyalizm düşmanı bir anlayıştır. Bu da, düşünce özgürlüğünden dem vuranların özgürlükten ne anladıklarını ortaya koymaktadır.

Kitlelerin örgütlenme ve propagandalarını özgürce yapabilecekleri bir ortamı kazanmak için mücadele sürdürülmelidir. Anti-demokratik uygulamalara karşı mücadele etmek tüm devrimci, ilerici, yurtsever ve demokratların görevidir.

Dernekler üzerindeki baskılara son verilmelidir.

TÖB-DER
MERKEZ YÜRÜTME
KURULU ADINA
GENEL BAŞKAN
Gültekin Gazioğlu

AKÖK

GENÇ SOSYALİST GAZETESİ'ne,

Kıbrıslı İlerici-Yurtsever yüksek öğrenim gençliğinin Ankara'daki tek demokratik kitle örgütü olan, Ankara Kıbrıslılar Öğrenim ve Kültür Derneği (Akök), Bağımsız Kıbrıs savaşımında yerini almakta, Kıbrıstaki tüm demokratik kuruluşlarla irtibat sağlamaktadır. Aynı şekilde, bulunduğu konumdan ötürü Türkiye İlerici-Devrimci güçlerinin yanında tırmanan Faşizme karşı omuz omuza mücadele vermekte, enternasyonalist görevini yerine getirmektedir.

Sosyalist Gençlik Birliği (SGB)'nin tüzüğünün iki yıldan beri onaylanmaması ve son günlerde kapatılmak istenmesi bir rastlantı değildir. Bu tavır CHP ağırlıklı hükümetin politikasını ortaya koymakta, hükümetin ilerici güçlerden yana değil, işbirlikçi tekelci sermayeden yana tavır geliştirdiğini açıkça sergilemektedir. Hükümeti bu tavrından vazgeçmeye çağırıyoruz.

Demokrasi savaşımı içerisinde yer alan, tüm ilerici, demokrat, sosyalist örgütler üzerindeki baskılar kaldırılmalı, bu örgütleri kapatma girişimlerine son verilmelidir. "Sosyalist" kelimesi üzerine konmak istenen yasak kaldırılmalıdır. Hükümet demokratik kuruluşlara değil, faşist örgütlenmelere karşı çıkmalıdır. Sosyalist Gençlik Birliği değil, faşist ÜOD, ÜGD kapatılmalıdır. Hükümet gerici güçlerden yana değil, işçi sınıfı hareketinden yana, emekçi halktan yana, ilerici güçlerden yana saf tutmalıdır.

SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİ KAPATILAMAZ

Ankara Kıbrıslılar Öğrenim
ve Kültür Derneği (Akök)
SEKRETER, Burhan Şükrü

TiB

Genç Sosyalist Dergisine,

Bugün ülkemizde, bütün herkesin gözleri önünde cereyan eden faşistlerin alçakça saldırıları sağ-sol çatışması olarak gösterilmeye çalışılmakta, faşizme karşı mücadele de "terörizme karşı mücadele" diye çarpıtılmaktadır. Bu suretle, alçakça saldırıların sorumluluğu, faşist saldırılar karşısında haklı bir savunma durumundaki halk güçlerinin de üzerine atılmaya çalışılmaktadır. Bu gerçeğin çarpıtılmasına izin verilmemelidir.

Kendini "umut" olarak lanse ettiren CHP hükümetinin kimin umudu olduğunu somut politikası kanıtlamaya yeterlidir. Bir insanlık görevi olan faşizme ve emperyalizme karşı mücadelede yer alan, devrimci ilerici ve yurtseverlere karşı "hem sağa hem sola karşıyız" mantığı ile anti-demokratik baskıları gündeme getirmektedir. Bizler tüm devrimci, ilerici, yurtsever ve demokrat örgüt ve kişiler üzerindeki bu gibi baskıları protesto eder, halkın gerçek kurtuluşunun ancak kendi güçlü kollarıyla kurulacağını vurgularız.

TİB Genel Sekreteri
Mustafa SÖNMEZ

Devrimci-demokrat destek

Tüm DEV—GENÇ

DEMOKRATİK GÜÇLERE YÖNELEN SALDIRILAR GÖĞÜSLENECEKTİR!

Demokratik örgütlerin faaliyetlerini engelleyici, onları yoketmeyi amaçlayan saldırılar uzun bir dönemden beri göze çarpmaktadır. POL-DER, TÖB-DER, DEV-GENÇ ve en son olarak ta SGB bu tür bir saldırının muhatabı olmuştur. Olayın asıl dikkat çekici yanı böyle bir saldırının "demokrasiden yana" geçinen CHP hükümeti döneminde yoğunlaşmasıdır. Böyle bir olaya yaklaşım, genel olarak CHP hükümeti koşullarında sınıflar mücadelesinin bürünebileceği biçimler konusuna açıklık getirici olmalıdır.

CHP hükümeti, tarihi misyonu gereği, sınıflar mücadelesinin "sivri uçlarını" törpülemeye, giderek de bu mücadelenin üstünü savamaya yönelik bir politika izlemektedir. Böyle bir politika, CHP hükümetini, kendi potasında eritemediği, peşine takamadığı tüm ilerici, devrimci güçlere saldırmaya itmektedir. Azgın faşist saldırılar ve buna karşı koymaya çalışan emekçi halklarımızın onurlu mücadelesi temelinde oluşan güncel gelişmeler karşısında, CHP hükümetinin bu politikası, emekçi halkımızı faşist saldırılar karşısında güçsüz, örgütsüz ve silahsız bırakmayı amaçlamaktadır.

Faşist saldırılarla böyle bir noktada çakışan CHP hükümetinin saldırıları şimdiye kadar göğüslenmiştir ve göğüslenmeye devam edecektir. Böyle bir başarı, şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da CHP hükümetinin ne yapmak istediğinin, tarihi misyonunun açıklıkla ortaya konmasıyla ve kavranmasıyla mümkün olacaktır. Daha da önemlisi, demokratik güçler örgütleri kaptıldıktan takdirde dahi güçlerini harekete geçirebilecek bir anlayışla örgütlenmelidirler.

Adındaki 'SOSYALİST' kelimesi bahane edilerek kapatılmak istenen SGB'ye, bu doğrultudaki uğraşlarında başarılar dileriz.

DEV-GENÇ Genel Başkanı
Yasin Ketenoğlu

Kemal BURKAY

Sosyalist Gençlik Birliği'nin karşılaştığı durum, demokratların ve sosyalistlerin kurdukları pekçok dernek için de sözkonusudur. Türkiye'de dernekler eskiden beri güç koşullar içinde çalışmışlar, kimi dönemlerde de bu tür ilerici dernekler tümüyle çalışamaz duruma düşmüşlerdir.

Dernekler Yasası, 12 Mart döneminde daha da geriletilerek derneklerin özgür çalışmasına pekçok engel çıkarılmış ve idarenin keyfi davranışlarına geniş yol açılmıştır. MC iktidarı döneminde, iktidar, Dernekler Yasasında yeralan bu anti-demokratik hükümlerden yararlanarak dernekler üstünde geniş bir baskı ağı kurdu. Ama idare, çoğu kez de, eski, kemikleşmiş anti demokratik gelenek ve göreneklerine dayanarak varolan yasa maddelerini de çiğnemekten geri kalmıyor. Bu uygulamalar dernek kurma ve bunları çalıştırma özgürlüğünü nerdeyse tümden ortadan kaldırıyor. Sözkonusu baskılar, muhalefetteyken söz, düşünce, örgütlenme ve basın özgürlüklerine ilişkin olarak geniş vaadlerde bulunan bugünkü CHP hükümeti döneminde de azalmadı, tersine arttırıldı denebilir.

SGB ile ilgili olarak idarenin uygulamasında iki şey özellikle ilgi çekicidir: Bunlardan biri, iki yıl önce kurulmuş olan bir derneğin adının şimdi tartışma konusu yapılmak istenmesi ve bundan yola çıkılarak onun varlığının tartışılmasıdır.

Anti-demokratik hükümlerle dolu bugünkü dernekler yasası bile bir derneğin tüzüğü ile ilgili olarak idarenin işleri bu derece sürüncemede bırakmasına elverişli değildir. Yasaya göre bir dernek, tüzüğünü ilgili idari merciye vermekle tüzel kişilik kazanır ve dernek olarak çalışmalarını doğal biçimde sürdürür. İdare ise, genellikle, derneklerin var olup olmamasına, kişilik kazanıp kazanmamasına kendisinin "izin" verebileceğinin sanan bir tutum içinde olmuştur.

Yasaya göre, idare tüzükte nokşanlıklar, yasaya aykırılıklar görürse bunu dernekten yazı ile ister. Besbelli bu işlem tüzük alındıktan sonra normal bir süre içinde yapılmalıdır. Dernek, idarenin bu önerisine katılırsa gerekli düzeltmeleri yapar, noksanlıklar varsa tamamlar; katılmazsa, tüzükte herhangi bir değişiklik yapmayabilir. İdarenin yapabileceği, eğer tüzükte yasalara aykırılıklar varsa derneğin kapatılması için (bunlar derneğin kapatılmasını gerektirecek nedenler olmalıdır) mahkemeye başvurur. Oysa idarenin yaptığı genel olarak işleri sürüncemede bırakmaktır. Nitekim yasaya göre tüzüğün incelendiğinin derneğe bildirilmesi gerekırken pekçok dernekle ilgili olarak bunun yapılmadığı görülüyor, bu da derneklerin çalışmasında, tüzüklerini ilan edip kongrelerini yapmalarında güçlükler, engeller çıkarıyor. İdarenin SGB ile ilgili olarak iki yıldan beri böylesine bir oyalama içinde olduğu görülüyor ve aynı durum pekçok dernek için de söz konusudur.

İdarenin bundan amacı devrimci ve demokratik derneklerin çalışmasını engellemektir ve bu, bugünkü yasalara bile aykırıdır.

SGB'nin adında "sosyalist" sözcüğünün bulunması ve bunun yasaya aykırı düştüğünün iddia edilmesi ise, dernek çalışmasının bir başka türlü engellenmek istenmesidir. Dernekler Yasası'nın 5. maddesi zaten akılalmaz dere-

Devamı Sayfa 11'de

Ank. DEV—GÖR

Sosyalist Gençlik Birliği (SGB)
Başkanlık Kuruluna,

Hükümet olmadan önce, işçi-köylü-emekçi kesimlerin devrimci taleplerini yerine getireceğim diyerek, geniş bir kitle desteğiyle iktidara gelen CHP, hükümet olur olmaz, gerçeklere sırtını çevirdi. Halkın değil, oligarşinin umudu olduğunu en kısa zamanda ortaya koydu. Can güvenliğini sağlayacağını söyleyen CHP, faşist cinayet şebekeleri hergün halkımızın yiğit evlatlarını katlederken uyuyor mu? Elbetteki uyumuyor; O tarihi görevini bu defa da Türkiye'nin emekçi halkları üzerinde gerçekleştiriyor.

Demokratik Örgütler sudan bahanelerle birer birer kapatılmak isteniyor. TÖB-DER, POL-DER kapatılmak istendi. Ancak devrimciler kamuoyunu harekete geçirmesini bildiler. Saldırının kaynağı demokratik örgütler değildir. MHP, ÜGD ve diğer faşist örgütlenmelerin cinayet üsleri olduğu gün ışığı gibi ortadadır. Bu gibi örgütlerin derhal kapatılması gerekirken büyük bir umursamazlıkla, demokratik kitle örgütleri kapatılmak isteniyor. POL-DER, TÖB-DER ve Sosyalist Gençlik Birliği (SGB) kapatılmak isteniyor. Elbetteki bu kadarla kalmayacak. Devrimci-demokrat kişilerin yer aldığı her demokrat örgütlenme kapatılmak istenecektir. SGB üzerindeki baskılar ve "Sosyalist" sözcüğünün yasaklanması aynı zamanda gerici güçlerin, demokrasi güçlerine karşı açmış olduğu savaşın bir görüntüsü olarak kabul edilmelidir. "Sosyalist" sözcüğü yasaklanmakla emekçi halkların sosyalizme sempatisi engellenemez. Biz, Ankara Devrimci Demokratik Öğrenci Gençlik Derneği olarak Sosyalist Gençlik Birliği (SGB) üzerindeki anti-demokratik uygulamayı kınıyor ve bir kere daha faşist saldırıların kaynağı olan MHP, ÜOD ve ÜGD gibi faşist cinayet şebekelerinin kapatılması gereken örgütler olduğunu vurguluyoruz. Devrimci selamlar...

Ankara Devrimci Demokratik
Öğrenci Gençlik Derneği
(Ank.DEV-GÖR)
Başkan
Ali Açık

DDKD

Türkiye'de sınıflar arası mücadelenin giderek kızıştığı bir dönemi yaşamaktayız. Çıkarları uzlaşmayan sınıfların mücadelesi yaşamın her alanında sürüp gidiyor.

Bilindiği gibi Türkiye emperyalizme bağımlı, egemen üretim biçimi kapitalizm olan ve içinde "Sömürge-Sömürgeci" ilişkileri barındıran bir devlettir. Kapitalizmin uzlaşmaz çelişkileri alabildiğine gündemdedir. Ve sömürgeci karakterinden dolayı da Kürt Halkını koyu bir asimilasyona tabi tutmakta, militarist baskılara hız vermektedir.

Bugün Türkiye'nin her yanında devrimcilere, demokratlara yönelen sömürgeci, gerici faşist saldırılar, demokratik kitle örgütlerine ve devrimci-demokrat yayınlar üzerindeki baskılar, ezilen bir halkı toptan yoketme planlarını dile getiren askeri tatbikatlar vs. sömürgeci burjuvazinin nasıl bir diktatörlük arzuladığını gösteren olgulardır. TÖB-DER, POL-DER vb. Demokratik kitle örgütleri üzerindeki baskılar sürerken kısa adı SGB olan Sosyalist Gençlik Birliği, tüzüğü onaylanmayarak kapatılmak istenmektedir. Bir demokratik kuruluşun, isminde "Sosyalist" sözcüğü yeraldığı gerekçesiyle kapatılmak istenmesi, tüm sömürücülerin halk düşmanı karakterini vurgulamaktadır.

Ne var ki, kitle örgütleri üzerindeki bu tür baskılar, burjuvazinin emekçi halklarımızın devrimci mücadelesine yönelttiği sömürgeci, gerici-faşist saldırılardan ayrı düşünülemez. Burjuvazinin faşizmi getirme çabalarına bağlı olarak, demokratik kuruluşlara da yöneltilen gerici-faşist baskılar boşa çıkartılmalı, emekçi halk güçlerinin emperyalizme, sömürgeciliğe, yerel gericiliğe ve faşizme karşı örgütlü mücadelesi yükseltilmelidir.

DDKD olarak, sömürgeci burjuvazinin faşist uşaklarının saldırılarına, baskılarına hedef olan tüm kişi ve kuruluşların mücadelesini desteklerken, burjuvazinin genelde tüm demokratik kitle örgütleri ve devrimci-demokrat yayınlar, özelde SGB üzerindeki baskılarını protesto ederiz.

DDKD

GENÇ ÖNCÜ

Genç Sosyalist Dergisi yazı işleri müdürlüğüne

Dernekler yasasının anti demokratik hükümlerinin demokrasi mücadelesinin önünde önemli bir engel oluşturduğu açıktır. Bu hükümler demokratik kitle örgütlerinin eylemlerini ve işleyişlerini sürekli tehdit altında tutmaktadır. Özellikle 12 Mart döneminde, dahada ağır ve baskıcı hükümlerle doldurulan dernekler yasasının demokratik bir içeriğe kavuşturulması için mücadele etmek, bu anlamda önem kazanmaktadır.

Ancak bu önemin günümüzde gereğince dikkate alınmadığı gözlenmektedir. Demokrasi mücadelesinin güncel hedefleri arasında bulunan dernekler yasasının demokratikleştirilmesi çoğu kere kağıt üzerinde kalmaktadır. Siyasi mücadelenin her alandaki belirleyiciliğinin sağda veya solda olsun herkes tarafından kabul edildiği bir dönemde, "derneklerin siyasetle uğraşamayacağı" hükmünün dernekler yasasında varlığını sürdürmesi demokrasi güçleri açısından büyük bir zaafı ortaya çıkarmaktadır. Böylesi bir anti demokratik hükmün hala derneklerin kapatılması için gerekçe yapılması en başta demokratik kitle örgütlerinin bir eksikliğini göstermektedir.

Dernekler yasasındaki anti demokratik hükümlere karşı mücadele çoğu örgütlerin çalışma program hedefleri arasında bulunmaktadır. Ancak bu hedeflere ulaşmak için tutarlı ve sistemli bir çaba içine girildiği gözlenmemektedir. Sıkça yapılanlar, dernekler yasasının ilgili maddelerince kapatılmak istenen derneklerin kısa bir dönem seslerini yükseltmelerinden öteye geçmemektedir.

Demokrasi mücadelesinin güncel hedeflerinin diğer bir çok konuda gözlendiği gibi bu denli hafife alınması kabul edilir bir gelişme olarak değerlendirilmemek durumundadır. Bu anlamda her anti demokratik girişime karşı olduğu gibi, dernekler yasasının anti demokratik hükümleri gerekçe edilerek yapılmak istenen bütün uygulamalara karşı çıkılması, seslerin yükseltilmesi zorunludur. Bu konuda örgütlü birleşik mücadele anlayışıyla her türlü yöntemin denenmesi gerekmektedir. Gereğinde danıştay davaları ve diğer adli yollar kullanılmalıdır.

Genç Öncü, SGB'ye karşı dernekler yasasının anti demokratik hükümleri gerekçe edilerek yöneltilen baskıcı girişime bu anlayışla ele alarak karşı çıkmaktadır. Bu karşı çıkışı demokrasi güçlerinin bir görevi olarak görüyor ve değerlendiriyoruz.

Genç Öncü Genel Başkanı
Abdurrahman Atalay

...t güçler mücadelemizi ...kliyor!

SOSYALİST ADI YASAKLANAMAZ!

1977 yılının Ocak ayında kurulan SGB, o günden bugüne burjuvazinin baskılarına maruz kaldı, kalıyor. Kuşkusuz baskılara maruz kalan tek gençlik örgütü SGB değil. İlerici-devrimci tüm gençlik örgütleri derece derece bu baskılardan nasiplerini alıyorlar. Ama bütün bunlar içerisinde SGB'nin özel bir yeri olduğunu, kurulduğundan bu yana en çok baskıyla yüzyüze kalan örgüt olduğunu söylersek büyütmüş değil, bir gerçeği ifade etmiş oluruz.

5 Şubat 1977. Demokratik kitle örgütlerinin açmış bulunduğu ekonomik-demokratik hak ve talepler kampanyasının son durağı olarak Ankara'da bir miting ve yürüyüş düzenlenmiştir. Devir MC devridir ve MC bu gösteriyi saptırmak, sabote etmek niyetindedir. Bu iş için her iki kolunu; sağını da "sol"unu da kullanır. Ne var ki miting ve yürüyüşün korunmasında sorumluluk olan SGB ve üyeleri provokasyonu önleyen en önemli güç olur. Ve şimşekleri üzerine çeken SGB hemen kapatılır. Daha kurulalı henüz bir hafta olmuş bir örgütün kapatılması bilebildiğimiz kadarıyla Dünya'da pek enderdir. SGB daha sonra bir kez daha kapatıldı. Bu arada kapatılan şubelerinden, hakkında açılan davalardan, tutuklanan üye ve yöneticilerinden söz etmeye yerimiz yetmez.

SGB'den önce işçi sınıfı sosyalistleri bir sosyalist gençlik örgütü deneyi daha yaşamışlardı; GSB deneyi. Bilimsel ilkelerin ülkemize uygulanmasının sonucu olarak kurulan GSB bilindiği gibi sapmaya uğramış ve hareketin dışına düşmüştü. Sözkonusu dönemde "sosyalist" adını taşıyan partiler vardı ve "sosyalist"

(Devamı Sayfa 10'da)

GEB ve GENÇ-GÜÇ

SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİ
Merkez Yönetim Kurulu'na

Sosyalist" adı gerekçe gösterilerek tüzüğünüzün onaylanmaması, demokratik devrimci örgütler üzerindeki baskıların ve demokrasi düşmanlığının yeni bir örneğidir.

Biz GEB ve GENÇ -GÜÇ olarak, örgütünüze karşı takınılan bu tavrı şiddetle proteste ediyor ve "Sosyalist adı yasaklanamaz" şiarıyla yürüttüğünüz kampanyayı yürekten destekliyoruz.

Ayrıca tüm diğer devrimci demokratik örgütleri bu konuda aktif ortak davranışlara çağırıyoruz.

SOSYALİST ADI YASAKLANAMAZ!
SGB KAPATILAMAZ!
DEMOKRATİK DEVRİMCİ ÖRGÜTLER
ÜZERİNDEKİ BASKILARA KARŞI
GÜÇLERİMİZİ BİRLEŞTİRELİM!

GEB ve GENÇ-GÜÇ
BİRLEŞİK MERKEZ KURULU adına

GEB Genel Sekreteri
Mehmet Öztürkoğlu

GENÇ-GÜÇ Genel Bşk.
Enver Korkmaz

ASDK-DER

SGB Başkanlığına

Sömürgeci faşist uygulamaların alabildiğine yoğunlaştığı; faşist katliamların "trafik kazası" düzeyinde olağanlaştığı günümüzde demokratik kitle örgütleri üzerindeki baskılar da şiddetini her geçen gün artmaktadır.

Gün geçmiyor ki şurada veya burada birkaç demokratik kitle örgütü, burjuvazinin kendi koyduğu yasalarda bile bulunmayan gerekçelerle kapatılmış olmasın, yöneticileri hakkında soruşturmalar açılmamış olsun.

Daha geçen gün, Ergani Anti-Sömürgeci Demokratik Kültür Derneği (Ergani ASDK-DER) "Rızgarinin bir bildirisinin dernekte bulunduğu" gerekçesi ile kapatıldı. Duyduğumuza göre yönetici ve kurucu arkadaşlar hakkında gıyabi tutuklama kararı verilmiştir. Yine Diyarbakır ASDK-DER'i basan polis, dernekteki tüm kitap, dergi, gazete ve pankartlara el koymuştur. Bu tür baskılar bilindiği gibi Türkiye'deki hemen bütün demokratik kitle örgütlerinin yüzyüze olduğu baskılardır.. Yani burjuvazi kendi koyduğu yasalara göre kurulan demokratik kitle örgütlerine de -Bu örgütler burjuvaziye karşı yürütülen ekonomik-demokratik, ideolojik, ve siyasi mücadelede birer araç haline getirildiğinde- tahammül edememektedir. Ve bu tip kitle örgütlerini kapatmak için her türlü baskı aracına işlerlik kazandırmaktadır. Bu bağlamda, sö-

Devamı Sayfa 11 de

HAVANA NOTLARI

Ahmet ÜNVER

Küba'da ilk günümüz kaldığımız okulu ve birlikte olduğumuz delegasyonları tanıyarak geçti. Öğleden sonra ise Havana'ya yakın plajlardan birine, Santa Maria plajına gittik. Ege'nin güzelim kıyıları bile çok yakın bir gelecekte battal olacak; İstanbul ve çevresinde denize girmekse intihar demek. Ama Santa Maria Plajında her türlü kuşkudan uzak, bol tuzlu, sıcak, masmavi Okyanus'ta denizin, yüzmenin tadını çıkardık.

İşin asıl güzel yanı da dünyanın beş kıtasından gençlerle birlikte olmamızdı. Eh, zaten böylesine büyük bir dostluk, böylesine büyük bir dayanışma da ancak okyanuslara sığabilirdi. Kimler yoktu ki plajda! İspanyollar, Danimarkalılar, Almanlar, Sovyetler, Perulular, Cezayirliler, Etyopyalılar, Amerikalılar... Angolalılar da vardı. Dörtyüz kişilik bir delegasyonla gelmişler festivale. Şairinden sinemacısına, işçisinden öğrencisine her kesimden temsilciler vardı Angola delegasyonunda. Plajda karşılaştığım Angolalı grupla söyleşiye başladık. Ama ne söyleşi! Onların bildiği dili -tabii ki portekizce- ben bilmiyordum, benim bildiğimi de onlar. Kimsenin de buna aldırış ettiği yoktu ama. Coşkumuz bir, özlemimiz bir, mücadelemiz bir! Konuşmadan da anlaşabiliriz. Gerçekten, işaretlerle, kum üzerine çizdiğimiz haritalarla anlaştık. Sömürgeciliğin de, ırk ayırımının da, birgün mutlaka ortadan kalkacağında, Ian Smith ve çevresindeki beyaz-siyah çetelerin, Güney Afrika ırkçı yöneticilerinin, onların yardakçısı kiralık katillerin, Emperyalist Amerika ve Avrupa ülkelerinin silah, cephane, para, asker yardımlarına ve fanatik ruh hastası katillerin adam öldürme heveslerine karşın, Çin'in desteğine karşın yakın sonlarından kurtulamayacağı konusunda, Angola, Mozambik, Gine gibi tüm Afrika ülkelerinin ergeç uğrunda dövüştükleri bağımsızlık ve özgürlüğe kavuşacağı konusunda aynı görüşte olduğumuzu anlatabildik birbirimize.

Yaptıklarımızın yanında yapmadığımız şeyler de vardı. Örneğin hiçbirimiz Demokratik Alman delegasyonundaki kız arkadaşlarla yüzme yarışına kalkışmadık.

Akşam yorgun argın plajdan okula döndük. Bize ayrılan dersanede toplanıp olanı biteni konuştuk. Dersane çok ilginç geldi bana. Bizdeki gibi sıralar, masalar yok. Otuz kişilik bir dersanede altı lavabo, altı deney masası var. Dersanenin bir duvarı boydan boya laboratuvar araç-gereçlerinin konduğu dolaplarla kaplı.

Kaldığımız İlköğretmen Okulunda bir büyük konferans salonu, bin kişilik bir sinema-tiyatro salonu, beş basketbol, beş voleybol sahası, iki toplantı salonu ve yirmi yataklı bir revir bulunuyor, dersane, laboratuvar ve yatakhanelerden başka. Okul beş bloktan oluşuyor, ve genellikle benzeri yapılarda gözlenen bir mimari tarzında. Tüm yapılar yerden birmetre yükseklikte sütunlar üzerinde duruyor. Koridorların bir yanı açık, uzun bir verandaya benziyor. Bloklar arasındaki geçitlerin üstü kapalı, yanları açık. Pencerelerde cam yok, yalnızca pancur takılı. Bu mimari tarzı sayesinde, okulun neresinde olursanız olun tatlı bir esintiyle karşı karşıyasınız. O nemli ve 40 dereceyi aşkın sıcak havada böylece rahat edebiliyorduk. Sinema, tiyatro, konser, konferans salonları, büyük mağazalar, işyerleri, fabrikalar ve kütüphanelerde ise soğuk hava -Klima- cihazları sürekli işliyor.

Küba'da yaşamın her alanında eğitimin varlığını sezebiliyor insan. Festival süresince bir eğitim kurumunda ağırlanmış olmamız değil, bu gözlemimin nedeni. Konuştuğum her yaşta, her cinsten insanlarda tüm uluslararası sorunlar hakkında, hemen hemen tüm sanat dalları, bilimlerdeki gelişmeler hakkında -öyle eğreti de değil-oldukça ayrıntılı bir bilgi, geniş bir kültür buldum. Küçücük bir örnek vermek gerekirse, Arjantin'de 5000 adet basılan bir Arjantinli yazarın kitabı, Küba'da 50 000 adet basılıyor ve birbuçuk ayda satılıyor.

Eğitime devrimin başından beri büyük önem verilmiş. 1950'lerde ülkedeki okur-yazar oranı %20 dolayındaymış. Devrimci hükümetin kontrolu ele alır almaz, 1959'da verdiği ilk karar, genel eğitim seferberliği olmuş. Açılan okuma-yazma kampanyasına 275 000 kişi öğretmen olarak katılmış. En ücra dağköylerine kadar gitmiş bu öğretmenler. Büyük bir çoğunluğunu lise ve üniversite öğrencilerinin oluşturduğu öğretmenler, ABD'nin örgütleyip yönettiği karşı-devrimci tedhişçilerin tüm saldırılarına, suikastlarına ve tüm diğer güçlüklere karşın iki yıl içinde tüm halka okuma-yazma öğretmeyi başarmışlar. Sonraları, bu kampanya sırasında okuma-yazma öğrenmiş yetişkinler arasından üniversite bitirenler de çıkmış.

Bu kampanyaya en önce ve tüm öğrenci ve öğretmenleriyle katılan Havana Üniversitesinde edindiğimiz profesör ve öğrenci birçok dostumdan bu döneme ait sayısız anılar, öyküler-öykü ne demek! efsaneler-dinledim.

Ülkedeki dört üniversiteden en eskisi bu üniversite. 1728 yılından bu yana sayısız öğrenciler yetiştirmiş. Yalnızca bu tarihselliği değil, Havana Üniversitesi'nin özelliği. Üniversite kuruluşundan bu yana Küba'nın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde yeralmış, bu mücadeleyi yetiştirdiği sayısız değerli bilim adamları ve aydınlarla beslemiş, harekete birçok lider yetiştirmiş. Hukuk Fakültesinin salonlarında bu liderlerin portreleri, resim ve fotoğrafları, mücadelelerini anlatan yazılarla, resimlerle birlikte sergilenmişti. Üniversitede yer alan demokratik mücadeleler, yapılan eylemler de anlatılıyordu resimlerle, yazılarla.

Bu liderlerden hiç değilse birkaçını sıralamadan geçmek, Üniversiteye karşı saygısızlık olur. Liderlerin başında, ilk yazımda tanıttığım Jose Marti var. Küba'nın ve Latin Amerika'nın bu seçkin aydını ve devrimcisini Fidel ve kardeşi Raoul izliyor. Hukuk Fakültesindeki öğrencilikleri sırasında Küba Öğrenci hareketinin liderliğini yapmış bu iki kardeş. Küba Komünist Gençlik Birliğinin ambleminde yeralan üç liderden biri olan Julio Antonio Mella da Havana Üniversitesi Hukuk Fakültesinde öğrenciymiş. Mella 1920'de Küba Öğrenciler Birliğini, 1923'te ise Küba Komünist Partisini kurmuş. Mella'nın yakın arkadaşı, Edebiyat Fakültesi öğrencisi Ruben Martinez Villena'yı da anmak gerek. Köklü bir burjuva ailesinin oğlu olan Villena, Küba'nın en önemli şairlerinden biri. Öğrenciliği sırasında yavaş yavaş görüşleri değişen ve sonunda Komünist Partisine giren Villena önceleri karamsar ama nefis aşk şiirleri yazarken, sonraları şiiri devrimci mücadelede bir silah olarak kullanmış. Uzun yıllar hapishanelerde yatmış. Mahpusluğu sırasında yakalandığı zatürre hastalığı yüzünden de hapisten çıktıktan bir yıl sonra ölmüş. Üniversite kütüphanesine onun adı verilmiş devrimden sonra. Kütüphanenin avlusunda dikili büstünün önünde bir fotoğraf çektirdim, üniversitenin bayan profesörlerinden birine...

1950'lerin büyük öğrenci liderlerinden Eccheveria'yı da belirtmek isterim. Küba'lıların en saydığı liderlerden biri olan Eccheveria, 1957'de bir gösteri sırasında, Tıp Fakültesinin duvarı dibinde, Batista'nın kiralık katillerince kurşunlanarak öldürülmüş. Pırıl pırıl Havana sokaklarında yalnızca bu duvar boyasız. Üzerinde yazılı İspanyolca "Katil Batista", "Hesap Vereceğin Günler Uzak Değil" sloganlarıyla o tarihten bu yana olduğu gibi korunmuş. Bir de kabartma var bu yazıların ortasında. İki piyoner nöbet tutuyor bu anıtın önünde.

Bu liderler öncülüğünde Küba halkının verdiği yüz yılı aşkın mücadele boşa gitmemiş. Bu mutlu halkın nüfusunun beşte ikisi okuma çağının (7-60 yaş dışı) altında veya üstünde. Geri kalan nüfusun üçte biri önce öğrenci, sonra işçi, üçte biri ise önce işçi sonra -akşam- öğrenci. Okuma çağındaki nüfusun yalnız üçte biri herhangi bir öğretim kurumuna kayıtlı değil. Orta öğrenim kurumları tüm adaya yayılmış. Kırsal alanlarda da bizim kaldığımız okul gibi konforlu, pırıl pırıl okullar var. Öğrenciler bu okullarda okurken, ders dışı zamanlarda okul çevresindeki çiftliklerde kendi ihtiyaçları için gerekli besin maddeleri yetiştiriyorlar.

İlkokuldan başlayarak da her öğreti düzeyinde, o düzeye uygun biçimde devrimci eğitim veriliyor öğrencilere. İlkokulda bağımsızlık mücadeleleri, büyük liderler ve diğer halkları sevmek, barıştan yana olmak, baskıya ve sömürüye karşı olmak anlatılırken, daha yüksek düzeylerde Marksizm-Leninizm'in değişik konuları ayrıntılı olarak okutuluyor. Örneğin üniversitede, bir yıl boyunca, haftada dört saat Tarihsel materyalizm, yine aynı şekile ekonomik politik okutuluyor, ders olarak.

Çocuklara büyük önem veriliyor Küba'da. "Küba'nın gelecekteki sahibi, bizim geleceğimiz onlar" diyor Kübalılar.

Ankara, Ağustos 31, 1978

Yoldaşlar,

Dünya Gençliğinin anti-emperyalist mücadele ve dayanışması günden güne yükseliyor.

II. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali bu gerçeğin açık bir ifadesi olmuştur. Bütün dünya gençliği gibi, ülkemiz gençliği de festivali coşkuyla karşılamış ve yakın bir ilgi ile gözlemiştir. Örgütümüz, festivale hem bir temsilciyle katılmış, hem de festivali kitleselleştirmek ve ideallerini geniş gençlik kitlelerine yaymak için yoğun çaba göstermiştir. Organizasyonda, festivalin gerçekleştirilmesinde ve "anti-emperyalist dayanışma, barış ve dostluk" hedefine ulaşmasında gösterdiği başarıdan ötürü Dünya Demokratik Gençlik Federasyonunu kutlarız. Ayrıca Merkez Komiteniz aracılığıyla tüm anti-emperyalist dünya gençliğini yürekten alkışlıyoruz.

Yoldaşça selamlarımızla

Sosyalist Gençlik Birliği
(SGB)
Genel Başkan
Ökkeş Ünlübayır

FÉDÉRATION MONDIALE DE LA JEUNESSE DÉMOCRATIQUE
WORLD FEDERATION OF DEMOCRATIC YOUTH
ВСЕМИРНАЯ ФЕДЕРАЦИЯ ДЕМОКРАТИЧЕСКОЙ МОЛОДЕЖИ
FEDERACION MUNDIAL DE LA JUVENTUD DEMOCRATICA

Budapeşte, Eylül 21, 1978

Yoldaşlar,

Havana'da yapılan II. Dünya Öğrenci ve Gençlik Festivali'nin başarısına büyük katkılarından dolayı Dünya Demokratik Gençlik Federasyonuna gönderdiğiniz mesajı takdirle karşılıyoruz. DDGF bürosu, federasyonun tüm dünya gençliği ve öğrencilerinin anti emperyalist hareketinin birliği ve mücadeleyi güçlendirmeye yönelik hedefleri doğrultusunda II. festivalin olumlu kazanım ve deneyimlerinden yararlanıp bunları geliştirmeye kararlıdır.

Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Yoldaşça selamlarımızla

Jacek Pallszewski
DDGF Avrupa Komisyonu Büro Başkanı

Anti-Komünizmin yeni yöntemleri ve NAZIM HİKMET

Sadık DAĞSELİ

Ülkemiz burjuvazisi anti-komünizm yolunda bağımlı olduğu emperyalist mihraklarla on yıllardır neredeyse yarış halindedir. Siyasal koşullar değiştikçe anti-komünizmin dozaj ve biçimleri de değişmektedir. İkinci paylaşım savaşı sonucu yükselen soğuk savaş dalgası ABD kaynaklı iğrenç yaygaraların ülkemizde de yansımasını bulmasına yol açmıştır. Egemen sınıfların siyasi gericiliği, kültür ve sanat alanlarında hayli ilkel metodlarla ilerici demokrat ve komünist sanatçılar üzerinde terör estirmiştir. Kitleler üzerinde yaratılmaya çalışılan Sovyet düşmanlığı burjuvazinin bu alanda da cephaneliğinden eksik etmediği en önemli silahı olmuştur. Ne varki başta Sosyalist Sistemin ve yandaşlarının özverili çabaları dünya çapında estirilen soğuk savaş çığlıklarını durdurmayı bilmiştir.

Bu politika karşısında emperyalist gerici odakların bile anti-komünizm metodları işe yaramaz hale gelmiş, yeni yollar bulmak zorunda kalmışlardır. Ülkemizinse -bir bakıma- geri kapitalist yapısı bu alanda da incelen anti-komünizm yöntemlerine gecikerek baş vurmasına neden olmuştur diyebiliriz. Ama artık günümüzde egemen sınıflar bir hamle daha yapıp anti-komünizm cephaneliğini zenginleştirmektedirler. Açıkça gerici olmayan herkesi "komünist heyüla" olarak karşıya almaktansa komünist düşünce ve yaşayan sosyalizme karşı "cepheyi" genişletmek dünyadaki örnekleriyle daha yararlı görülmüştür. Sosyalist sistemin çığ gibi artan prestiji ve gücü karşısında kaba anti-komünizmin sökmediği bir iyice anlaşılmıştır. Artık baskı altındaki "aydınların" ifşaatları, komünizm "esaretinden" kurtulup "hür" dünyaya sığınan "bilim" adamları, gözde anti-komünizm araçları haline gelmiştir. Milyonlarca emekçiyi azgınca sömüren, onbinlerce toplumsal cinayetin sorumlusu olanlar pervasızca "insan hakları" üzerine nutuklar atmakta, kanlı elleriyle "özgürlük" havariliği yapmaktadırlar...

Geçtiğimiz günlerde yüksek tirajlı bir günlük yayında yer alan bir yazı dizisi gürültülü tartışmalara neden oldu. Daha baştan, sansasyonel TV reklamlarıyla sunulan dizi başlamadan büyük ilgi toplamıştı. Kafalarda uyanan soru işaretleri dizinin başlamasıyla kısa sürede aydınlanmakta gecikmedi. İlgi haksız değildi. Çünkü söz konusu olan sadece ülkemizin değil tüm insanlığın malı olmuş eserleriyle yüzlerce dilde okunan büyük ozan Nazım Hikmet'di.

Nazım Hikmet sadece eserleriyle değilyadıyla dahi yıllarca burjuvazinin korkulu rüyası olmuştur. Çünkü o dilini kullanmakta büyük ustalığının yanında yeteneklerini işçi sınıfı mücadelesine adamış bir kavga adamı, bir komünistti. Yıllarını hapishanelerde geçiren ozan ellisinden sonra ülkesinden ayrılmak zorunda kalmış, ömrünün geri kalanını Sosyalist ülkelerde gerçek dostlarıyla geçirmiştir. Ama ne Türkiye'de ne de dünyanın sömürü altındaki diğer ülkelerinde unutulmamış, işçi sınıfının mücadelesinde eserleriyle tüm devrimcilerin omuz başlarında yer almıştır. Her gerçek sanatçı gibi ölümüyle unutulmak bir yana daha da yaygın biçimde benimsenmiştir. Otobiyografisinde söylediği gibi eserleri 30-40 dilde yayınlanırken yazıldığı dilde yıllarca yasaklanmıştır. Bu bile şiirlerinin elden ele, kulaktan kulağa yayılmasını önleyememiştir. Demokratik güçlerin çabalarıyla bu yasak aşıldığında Türkçe basılan eserleri, gösterilen büyük ilgi nedeniyle çeşitli yayın evlerince defalarca yayınlanmış, kimileri için büyük bir gelir kaynağı da olmuştur. Hakkında çok şeyler yazılıp söylenmiş en azılı anti-komünistlerce dahi ustalığı inkar edilememiştir. Şöylesi değerlendirmelere çok raslanmıştır. "Nazım iyi şairdir ama ne yazık ki komünist!" elbette ki Nazım'ın iyi şair oluşu onun dünya görüşünden bağımsız değildir. Bu nedenle yıllarca şiirleri antolojilere dahi alınmamış, bu sanad devinin üstüne bir sünger çekilmeye çalışılmış ama başarılamamıştır. Onun en iyi biçimde kanıtlanmış sanatçı kişiliği üzerine çok söz etmeye gerek yok. Ama onu yeniden tartışma gündemine getiren olaya bir bakmakda yarar var.

Yazı dizisini kaleme alan şahıs, yurt dışında zaman zaman Nazım'la birlikte bulnmuş bir gazeteci, Zekeriya Sertel. Zekeriya Sertel adı uzun yıllar ülkemizde aydınlar üzerinde uygulanan baskılarla birlikte hatırlanır. Bu nedenle ve geçmişte uğradığı gerici saldırılar yüzünden demokrat kişiliği ile bilinirdi. Hiçbir zaman komünist olmadı. Ama bugün görüyoruzki iyi bir anti-komünist olmak konusunda başarısız değil. Kısa bir süre önce özel izinle yurda döden Zekeriya Sertel demokrasi güçlerinin de çabasıyla son yıllarını Türkiye'de geçirme olanağına kavuştu. Gelir gelmez verdiği demeşlerle de Türkiye'nin bugünkü koşullarınınne kadar iyi olduğunu, "demokrasimizin" nimetlerini dile getirdi. Kimileri bunu ömrününson yıllarını baskı görmeden yaşamak istediğine yorumladılar. Ne varki yazı dizisiyle birlikte gündeme gelen tartışmalarda onun ne denli hızlı düzen savunucusu olduğu açığa çıktı. Daha önceki bir yurda dönme teşebbüsünde koltuğunun altında Nazım Hikmet ile ilgili yazı dizisiyle geldiği söyleniyor. MC iktidarları yazının içeriğini bilseydi bay Sertel'i bu kadar bekletmezlerdi herhalde... Nitekim Meclis kulislerinde AP'lilerin "yahu biz bu adamın kıymetini bilememişiz..." dedikleri söylendi. Gerçekolan şuydu ki Zekeriya Sertel gazeteden aldığı büyük paralar karşılığı anti-komünizm cephaneliğine pırıl pırıl "Avrupai" bir silah hediye etmişti. Demokrat kamu oyunun tepkisi özellikle de Türkiye Yazarlar Sendikasının hakkında aldığı Nazım Hikmet onur kurulundan ihraç kararı karşısında ilginç bir savunmaya geçti. Bu karar ve doğurduğu yankılara değinmeden önce yazıların niteliğine bir bakmakda yarar var.

Dizi ikili bir saldırı amacını taşıyor. Bir yanıyla Nazım'ın kişiliğini yıpratırken diğer yanıyla "ilerici" maske altında sosyalizmi iğrenç saldırıların hedefi yapıyor. Bay Sertel "Nazım'ı bir put değil insan olarak görmek gerekir." diye başlayıp ortalığa akıl almaz çamurlar sıçratıyor. Şurası açıktır ki her insan gibi Nazım'ında birtakım zaafları, özel yaşantısındaki yalpalamaları vardır. Onun büyüklüğü bunları açık yüreklilikle ortaya koyabilmesindedir biraz da. Ne ki milyonlara , tüm insanlığa mal olmuş bir büyük değeri bir kısmı da hayali verilerle yıpratmaya çalışmanı bağışlanır yanı yoktur. Üstelik Nazım'ın "son yıllardaki yakın dostu" sıfatını kendine yakıştıran yazarın sorumsuz karalamalara hiç hakkı yoktur. "Yazar özgürlüğü vardır, isteyen istediğini yazar" demek de durumu açıklamaya yetmez. Elbette burjuvazinin paralı kalemşörleri pek çok. Yıllardır istediklerini de yazıyorlar. Ama Nazım üzerine söz etmek hele hele "dostluk" kisvesiyle bunu yapmak vebali büyük olan bir iştir. Egemen sınıflar Nazım'ın dirisiyle de ölüsüyle de çok uğraştılar. Şimdi de karşıya almakla yapamadıklarını böyle "dostlar" eliyle yapmaya çalışıyorlar. Böyle "dostlar" düşman başına...

İsteyen anılarını istediği gibi döktürür buna diyeceğimiz yok. Bay Sertel'in aldığı paraları bu yaştan sonra ne yapacağı merak konusu olmakla birlikte bu da bizi ilgilendirmez. Ama tarihsel gerçekleri dilediğince karıştırmak kolay değildir. Nazım'ın insanlığa mal olmuş mirasına uzanan pis eller onu kirletemiyecektir.

Gelelim dizinin ikinci yanına. Anti-Sovyetik, sosyalizm düşmanı tavır uslüp inceliğiyle Nazım'a da mal edilmek istenmektedir. Sertel'in sosyal demokrasi hayranlığına Nazım'ı da ortak etme çabaları saldırıyı iyice açığa çıkartmaktadır. Bilumum anti-komünistlerin ve sapık akımların ağzına sakız ettiği "sosyalizmin uygulaması" üzerine eleştiriler Nazım'dan kaynaklı bir tek veri dahi olmaksızın onun adına ileri sürülmeye çalışılmıştır. Bay Sertel "sosyalizme değil onun uygulamasına karşıyım, Nazım da böyle düşünüyordu." diyebilmektedir utanmadan. Sosyalist olmadığı gerçeğini kendisi de kabullenmekteyken nasıl böyle konuşabilmektedir. Kendini savunmaya kalkması onu daha da kötü bir duruma düşürmüştür. O tüm benzerleri gibi, olmayan sosyalizmden yanadır. "Sosyalizmin uygulaması" dediği yaşayan sosyalist sistem gerçeğinden ise ölümüne korkmaktadır. Korkusu bu olgu karşısında yok olmaya mahkum olan sınıfının korkusudur. Şaşmamak gerek. Ama kendi görüs ve değerlendirmelerini "biz şöyle düşündük, biz böyle sandık" diyerek Nazım'a da mal etmeye kalkışması iğrenç bir demagojiden başka birşey değildir. Nazım her komünist gibi sosyalist inşaanın bütün güçlüklerini bilmekteydi. Kanı pahasına sosyalizmi kuranların, canı pahasına onu savunan milyonların ta içinde kavganın önünde yaşadı. Sertel'in Nazım'ı Soljenitsin, Bukovski gibi hainlere yaklaştırma çabaları boşuna... Bunu yapmaya değil Sertel, temsil ettiği sınıfın tüm güçleri dahi yetmez...

Yazarlar Sendikasının yerinde kararı çeşitli tepkilere yol açtı. Başkan Aziz Nesin'in istifası birolumsuzluk olarak gündeme geldi. Kararın başkanın katılmadığın bir toplantıda alınmış olması ise bunun en önemli gerekçesidir. Bizce Aziz Nesin'inde katıldığı (ki Sertel'in tahrifatlarını onaylayacağı kanısında değiliz) bir kınama kararı daha olumlu olurdu. Nesin'in istifası da duygusal bir tepki anlamını taşımaktadır. Zaten bu olumsuzluk kısa sürede düzeltilmiş Aziz Nesin istifasını geri almıştır. Demokrasi mücadelesinde saygın bir yeri ve eserleriyle önemli katkısı olan Aziz Nesin'i boy hedefi yapanların hevesleri de kursağında kalmıştır. İnanıyoruz ki Yazarlar Sendikası Aziz Nesin'le birlikte söz konusu yazıdaki tahrifatları açığa çıkarmada önemli katkıda bulunacaktır. Zekeriya Sertel'in adı da tarihe geçmek için kent yakanların yanında yer almaktan kurtulamıyacaktır...

SİYASİ TARTIŞMA CİDDİYET GEREKTİRİR

TARTIŞMA ADABI ÜZERİNE

Geçtiğimiz günlerde "K.İ.İleri" adlı Dergide gazetemizin 27. sayısında yer alan bir yazı üzerine bir cevap vardı. Bazı noktalara değinmeden önce siyasi tartışmanın üslubu, adabı konusuna bir bakmak gerekiyor. Geçmişte bunun olumlu olumsuz pekçok örnekleri ülkemiz solunda geçen tartışmalarda izlendi. Ortaya çıkışlarından bu yana kimi siyasi çizgiler bilimsellikleri ölçüsünde tutarlı ve ölçülü bir yöntemi sürdürürken kimileri de açıklarını doldurmak kaygısıyla çalakalem, sorumsuz karalamaları sıralamayı adet edindiler. Özellikle "sol" revizyonist saflarda kadroları tatmin amacıyla kendi aralarındaki polemiklerde benimsenen üslup siyasi tartışmanın gerçekten olumsuz örneklerini oluşturuyor. Bu, üniversite kantinleri kaynaklı tartışma yöntemleri sadece oralarda kalsaydı çok önem vermek gerekmezdi. Ama siyasi yayımların sayfalarında siyasi çizgileri bağlayıcı nitelikteki yazılara kadar taşması sol içindeki yapıcı tartışma ortamını daraltmaktan başka işe yaramaz. En iyi olasılıkla kendi yayını dışındakileri okumaya gerek bile görmeyen bağnaz taraftarları yersiz şişinme olanağından başka da bir yarar sağlamaz.

Kurtuluşçu yazar D.Yol'la olan tartışmalardaki (iki tarfın da pek benimsediği) üslubu kendi görüşlerine yöneltilen eleştirilerimize karşı da kullanmayı deniyor. Ama "küçük" bir noktayı unutmuşa benziyor. Karşısına aldığı alışkın olduğu "medrese tartışmacıları" değil. Ucuz çarpıtmalarla işin içinden çıkmak da hiç kolay değil. Küfürle karışık benzetmeler eğer açık siyasi tavır değilse bizim iyimserliğimizle yazarın beceriksizliğine yoracağız.

UMUT UMUTSUZLUĞA DÖNÜŞÜNCE...

Hatırlanacağı gibi 27. sayımızda Kurtuluş'un devlet konusundaki görüşlerini ele almış ve Kurtuluşun orjinalitesi olan oligarşik devleti eleştirmiştik. İleri'de bu konunun özüne ilişkin yeni birşey yok. 27. sayımızdaki yazımız (daha dikkatli okunmak şartıyla) bu konuda yeterli. Öte yandan birbiriyle ilgisiz birçok noktadaki varılan sonuçlarda bir hışım sezmemek mümkün değil. Görünür planda TSİP'deki ayrışmadan "bazı umutlar beslemiş olanların" umutsuzluğu apaçık sırıtıyor. Sağ oportünizmin enternasyonalizm ve benzeri konulardaki çarpık görüşlerini mahkum etmek, parti hattını tutarlı biçimde savunmak yeni birşey değildir. Yeni olan kimilerinin bu hattı terketmesi İlerleme'de odaklaşan sağ oportünizmin yörüngesine girmesidir. Bu noktadaki ayrım dünya komünist hareketinin temel görüşlerini tutarlıca savunmak ile onları oportünizmin kılıfı haline getirmek çabası arasındadır. Bu ayrışmadan söz konusu temel hattın "sol"a doğru terk edilmesi umudunu besleyenlerin hayal kırıklığına uğraması çok doğaldır. Böylesi tavırlar sağ oportünizme teslim olmanın bir başka biçiminden ibarettir.

Kurtuluş zaten ilerleyeceğimizi ama bunu ne zaman yapacağımızı merak ettiğini söylüyor. Anlaşılan ilerleme "umacı"sı gözlerini öyle korkutmuş ki selameti başkalarının bir an önce ilerlemesinde görüyor. Bu noktada da hayal kırıklığı onları bekliyor. Kendi dışındaki bölünmelerden hep birşeyler beklemiş olan Kurtuluş'un talihsizliğine üzelmemek elde değil...

Bir kez daha şunu hatırlatmakta yarar var. Kurtuluş'un merak ettiği bizim ilerleme ile ayrılık noktalarımız defalarca yazılmış söylenmiştir. Bunu kendilerinin de bilmeleri gerekir. Ama onların istedikleri SBKP ile aramızdaki "ayrılıklar"sa, boşuna umut... Çünkü böyle birşey yok. Ama var olan Kurtuluşun ilerleme ile aynı oportünist mantığı taşıdığıdır. Bu mantık da Kurtuluşu dünya komünist hareketini ilerlemenin şahsında değerlendirmeye ve bu yoldan batağa götürmektedir.

BİRKAÇ ÇARPITMA ÜZERİNE

Kurtuluş, siyasi hareketimizin adını bilmediği için SGB diyeceğini söylüyor. Bunu pekala bilirler bilmesine ama anlaşılan işlerine gelmiyor. Hiç olmazsa Kurtuluş yazarlarının birbirlerinden haberi olsaydı. "K.İ.İleri"nin ayrı (13.) sayısında başyazıda aralarında KİTLE'nin de bulunduğu beş siyasi hareketin eylem birliği üzerine yazılmakta, gerçekleşen miting "sosyalistlerin eylem birliği anlamında büyük bir öneme sahipti ve güçlü bir eylemdi" şeklinde nitelenmektedir. 9. sayfasında ise siyasi hareketimize kolaylık olsun diye SGB diyeceklerini söylemişler. Bizim daha sözümüz yok...

Bizim Che Guevara'dan alıntı yapmamıza pek kızmışlar. Che sizce "sol" revizyonist değilmi ki kaynak alıyorsunuz diyor yazar. Kaleme sarılmazdan önce oturup yayınlarımıza bir göz atsaydı dünya komünist hareketi gibi bizim de Che'yi nasıl değerlendirdiğimizi, ona goşist deme cüretini gösterenlere ne cevap verdiğimizi görürdü. Ama kendilerinin revizyonist diye niteledikleri Fidel Castro'nun konuşmasını Kurtuluş'ta ne diye yaymladıklarını biz de merak ediyoruz.

İleri'nin bazı iddialarına bakınca bizim yazımızı ya hiç okumadığı (ki buna ihtimal vermiyoruz) ya da kendi okurlarını çok saf bulduğunu düşünmemek mümkün değil. Yazımızın başlığından çıkarak devlet tipi ve devlet biçimi kavramlarının "yine" karıştırıldığını iddia ediyor. D.Yol'la tartışmalarının etkisinden daha kurtulamamış. Yazımızın başlığı "Kurtuluş Tipi(!) Devlet ya da Oligarşik Devlet" idi. Yazımız boyunca da Kurtuluş'un devlet biçimi olarak getirdiği oligarşik devlet kavramını tartışmıştık. Bunun devlet tipi olduğunu iddia etmek bir yana ima dahi edilmediğini yazıyı okuyan herkes açıkça görmüştür. Ama maksat "üzüm yemek değil, bağcı dövmek". Başlıktaki ünlem işaretinden de bir şey anlamayacaklarını bilseydik "Kurtuluş stili devlet" demeyi tercih ederdik.

Biz kimseye uzun boylu ekonomi dersi vermedik ama (yazılarımızın amacı bu değildi) Kurtuluşun böyle derslere gerçekten ihtiyacı var. Egemen sınıfları tanımlamak ülkenin ekonomik ve siyasi gelişimini değerlendirmeden mümkün değildir. Türkiye'de egemen sınıflar ittifakına Latin Amerika ülkelerindeki gibi oligarşi denmeyişinin nedeni bu değerlendirmeden çıkar. Ama Kurtuluş mantığı varılacak siyasi sonuç önemlidir diyerek farklı olguları aynı kaba rahatlıkla koyar. Önce ortaya bir siyasi sonuç koyup sonra koşulları ona uydurmak bilimsellikle alakası olmayan bir kolaycılıktır.Yoksa siyasi sonuçlar aynı diye (Bundan da neyin kasdedildiği pek belli değildir) kolaylıkla devrim reçeteleri hazırlanabilir ve ekonomik tahlillere hiç gerek kalmazdı. Nitekim bunu böyle yapanlar var ve daha önce eleştirmiştik.

Kurtuluş orijinalliğini savunma psikolojisi içinde Komünist Enternasyonal'in belgelerini de Lenin'i de bir çırpıda gözardı etmekten çekinmiyor. Şimdi de işi dil bilgisine dökmüş. Tekelci kapitalizm ile burjuva demokrasisinin "uzlaşması"nın karşısına "gerçekleşebilirliği" koyuyor. Emperyalizm döneminde burjuva demokrasisinin olamayacağını "gerçekleşebilme" çerçevesinde kanıtlamaya çalışıyor. Tekrarlamaktan hoşlanmıyoruz ama anlamazdan gelindiği sürece bunu yapacağız.

"Demokratik cumhuriyet kapitalizmle "mantıki olarak" çelişir. Çünkü zengine fakiri "resmen" eşit bir temel üzerine koyar. Bu ekonomik sistemle siyasi üst yapı arasındaki bir çelişkidir. Emperyalizmle cumhuriyet arasında da, serbest rekabetten tekele dönüşümün siyasi özgürlüklerin gerçekleşmesini daha da "güçleştirmesi" olgusuyla derinleşmiş veya keskinleşmiş aynı çelişki vardır."
LENİN.

Usta, var olan olguların var olan çelişkisinden bahsediyor. Gerçekleşebilme bu değilse nedir? Emperyalizmin siyasetteki değişikliği de elbetteki siyasi gericilik "siyasi özgürlüklerin gerçekleşmesini daha da güçleştirmesi" dir. Bunu anlayamazsak ne demokrasi mücadelesini ne de bunun bir parçası olan anti-tekel mücadeleyi anlayamayız. Metropol ülkeler için geliştirilen anti-tekel mücadelenin sosyalist devrime yöneliş biçimi ile bağıntısını ortaya koyan tezleri kavramaksa hiç mi hiç mümkün olmaz.

Kurtuluş "halkın devleti"ni de merak ediyor. Dünya komünist hareketinin yazılı ürünlerinde bu merakı giderecek yeteri kadar kaynak var. Ama bu merakın ifade biçimi dahi kendi okurlarını birtakım şeylere pek kolay inandırdığını gösteriyor. "SGB, eğer devleti kavramış ise bize, halkın devletinin, hangi devletin bir biçimi olduğunu sınıf içeriğiyle birlikte anlatmalıdır. Halk diye yeni bir sınıf mı doğmuştur? Yoksa Sovyetler Birliğinde herkes proleter mi olmuştur? Ama bunun böyle de olmadığını SBKP kendisi söylüyor." (K.İ.İleri Sayı:13 Sayfa 10)

Antagonist sınıf çelişkilerinin var olduğu koşullarda devletin egemen sınıfın diktatörlüğü olduğu bilinir. Bugün Sovyetler Birliği için söz konusu olan halkın devletini komünist inşaya yönelmiş, ülkede üzerine diktatörlük uygulanacak sınıf ve tabakaların kalmadığı bir toplum dışında düşünmek yukarıdaki gibi garip sorulara yol açabilir. Devlet proleter devlettir ve proletarya diktatörlüğünün bu aşamadaki uzantısıdır. Proletarya dışındaki kesimlerin proletaryanın ideallerini benimsemiş olması, onun programı doğrultusunda komünist inşaaya yönelmesi bu durumu doğurmuştur. Lenin'in devletin somut sönme biçimleri üzerine elde veri olmadığını söylediği günlerden bu yana Sovyetler Birliği'nde sosyalizm inşa edilmiş ve bu veriler ortaya çıkmıştır. Bugün de proletarya diktatörlüğünün tüm bir sosyalist inşa sürecinde zorunlu olduğunu bütün revizyonistlere karşı kararlılıkla komünistler savunmaktadır.

"Halk diye yeni bir sınıf mı doğmuştur" sorusunu sorarken Kurtuluş (Sovyetler Birliği'ndeki çok farklı durum bir yana) demokratik halk iktidarının proletarya diktatörlüğüne dönüşmesinden önceki biçimine ne diyeceğini hiç düşünmüş müdür?

Devleti kavradığını iddia eden Kurtuluş, proletarya diktatörlüğünü süreç içinde kendi kendini inkar ettiğini, üzerinde baskı uyguladığı unsurların maddi temellerini ortadan kaldırmakla baskı unsuru (ülke içinde) olma niteliğini de gereksiz kıldığını görememektedir. Tüm bunları görmek için bilime biraz daha ciddiyetle yaklaşmak yeterlidir. Münazaracılık mantığıyla değil bilimi kavrama ve kavratma doğrultusunda samimiyetle...

(Baştarafı orta sayfada)

isimli gençlikörgütü kurulması da yasal açıdan mahzurlu değildi. Ne varki burjuvazi adeti olduğu üzere anti-demokratik uygulamalara başvurarak GSB'nin adını değiştirmesini ve "sosyalistler" sözcüğünü kaldırmasını istedi. Tüzüğü onaylamadı ve gerekli gördüğü değişiklikyapılmadığı takdirde GSB'yi kapatacağını söyledi. Ortaya çıkan bu durum karşısında GSB yöneticileri herhangi bir direnmede bulunmaya gerek görmeden örgütün adını değiştirdiler. GSB, GSDB oldu. (Genç Sosyal Devrimciler Birliği)

Tüzüğünü İçişleri Bakanlığına verdiğinden beri SGB'de benzer bir baskıyla karşı karşıya kalıyor, Tüzük onaylanmıyor. İçişleri Bakanlığı çeşitli kereler isim maddesinin değiştirilmesi isteğiyle Tüzüğü geri gönderdi. Değiştirilmesi istenen "sosyalist" kelimesi. Gösterdikleri "yasal" gerekçe ilginç. "Sosyalist" kelimesi bazı siyasal partileri "telmih" ediyormuş. Ve buda yasakmış. Açık ki bu sadece sözde bir gerekçe. Faşist güçlerin başvurduğu çeşitli örgütlenmeler birbirlerini o kadar "telmih" ediyorlar ki. Basit bir örnek; MHP ve MİSK, her ikisi de aynı kelimeyle başlıyor. Tıpkı SGB'nin adındaki sosyalist ile Sosyalist Devrim Partisinin adındaki gibi. Ama faşistlere dokunulmaz. Çünkü onlar tekelci burjuvazi için hiçbir tehlike ifade etmiyorlar ve tam aksi bir durumdalar. Siz bir kere SGB'yi hedef seçip O'nun şanlı ismini engellemeye kalktınız mı gerekçe için fazla titiz olmaya lüzum yok. Kararı bir kez verdikten sonra siyaset sahnesindeki bütün isimlerin birbirine benzediğini söyleyebilir, her derneğin partiye benzer bir yanı bulabilir ve bayağı inandırıcı da olabilirsiniz (!)

Görülüyor ki İçişleri Bakanlığının (MC döneminde ve şimdi) SGB'ye karşı tavrı siyasi bir tavırdır. Tüzük onaylamama siyasi bir eylemdir. Gerçi Türkiye'de uzun yıllar süren yasaklamalardan sonra sosyalizm -bir sürü kısıtlayıcı hükümle birlikte- serbest olmuş ve bu adı taşıyan partiler kurulabilmiştir. Ama bu hakkı burjuvazinin bir ihsanı olarak değerlendirmek mümkün değildir. Yıllar süren mücadelenin, gelişen dünya ve Ülkemiz koşullarının bir ürünü olmuştur bu. Burjuvazi ise bir yanda 141-142 ve benzeri maddeler demoklesin kılıcı gibi sallanırken öte yandan bunlara rağmen yinede geriye dönüş özlemleri taşımış, her fırsatta da bu özlemlerini açığa vurmuştur. Bugün varılan noktada sosyalizmi yasaklamayı beceremeyecektir. Ama her vesileyle en azından uygulamada sosyalist örgüt kurma hakkını işlemez hale getirmeyi deneyecektir ve denemektedir. SGB'yi ismini değiştirmeye zorlamasının altında da bu gerici istekyatmaktadır. Gençliğin yükselen mücadelesini bilimsel sosyalizmden uzak tutabilmek, hiç olmazsa onun sosyalist örgütünü yasaklamak hevesindedir. Kavganın bugünkü boyutlarında gençliği siyaset yapması ve bu doğrultuda örgütlenmeler gerçekleştirmesini önleyebilecek gücü yoktur. Ne varki belki bu siyasi örgütlenmenin sosyalizm adı ve hedefleri altında olmasını engelleyebileceğini hesaplamakta, sosyalist dernek kurmayı yasak ve bu yasağı normal hale getirebileceğini düşünmektedir. SGB üzerindeki çabaları bu konudaki son kozudur. Eğer kazanırsa isteğine ulaşacak, bunca yıl sonra sosyalizm yasakçılığında bir mevzi kazanmış olacaktır. Şimdi ya SGB isminden vazgeçecek yada Valiliğe kapattırılarak mahkemeye verilecektir. Tüzük sorunu bu aşamaya gelmiş dayanmıştır. Ama bu aşamada SGB zaten anti-demokratik olan dernekler yasasını geriye doğru değiştirme ve gençliğe sosyalist örgütü yasak etme hesaplarına sessizce boyun eğmeyi değil aksine sesini alabildiğine gür çıkararak mücadele etmeyi seçmiştir. Yani burjuvazinin kendisine dayattığı alternatiflerden herhangi birisini değil sosyalist ismini ve tüzüğünün onaylanmasını burjuvaziye dayatmayı seçmiştir.

Geçmişte devrin hükümetlerinin, İçişleri Bakanlığının anti-demokratik uygulamalarıyla karşı karşıya kalan ve kaldığında da "pes" diyerek söylenenleri yapan örgütler demokrasi mücadelesinde olumsuz örnekler teşkil etmişlerdir. Önce de söylediğimiz gibi GSB ve yakın zamanda DGDF hiçbir direnmeye başvurmadan "olur" demişler ve Bakanlığın istediği gibi "at oynatabilmesine" neden olmuşlardır. SGB'nin çabaları bu olumsuz örnekleri de silecek ve daha sonraları muhtemelen çeşitli anti-demokratik baskılarla karşı karşıya kalacak örgütlere de örnek olacaktır. SGB'nin sosyalizm yasakçılığını boşa çıkarmak için açmış bulunduğu kampanya başarı derecesi ne olursa olsun bundan sonrası için yol açıcı bir nitelik taşımaktadır. Demokrasi mücadelesinin bir parçası, hemde önemli bir parçasıdır. Bu yüzden sorun ne tek başına SGB'nin, ne de yalnızca sosyalistlerin sorunu olarak değerlendirilemez. Kampanya'ya destek olmak, anti-demokratik uygulamalara karşı seslerini yükseltmek; düşünce ve örgütlenme özgürlüğünden yana olan herkesin, tüm demokrasi yanlılarının görevidir.

SGB üzerindeki baskılara son!

Çorum SGB yöneticileri derhal serbest bırakılmalıdır!

Hatay'da hızla gelişip güçlenen SGB üzerindeki baskılar artıyor. Son afişleme çalışmaları sırasında polisin saldırısıyla bir arkadaşımız yaralandı. Böylesi saldırılarla SGB'lilerin yıldırılamıyacağı artık iyice anlaşılmalıdır.

Sosyalist Gençlik Birliği'nin kapatılmasına karşı yürütülen kampanyada genç sosyalistler her yerde çeşitli baskı ve engellemelerle karşı karşıya kalıyorlar. Daha önce defalarca polis baskısına, faşist saldırılara yiğitçe göğüs geren Çorum'lu genç sosyalistlere gene baskılar yöneldi. Afiş yazı eyleminde üç yönetici arkadaşımız polisçe tutuklandı. SGB'nin Çorum daki güçlü örgütsel varlığı boy hedefi seçilmesine neden oluyor. Merkez Yöneticisi İsmail Yılmaz ve Şube Yöneticileri Feramuz Bakbak, Şerafettin İşçi derhal serbest bırakılmalı, SGB üzerindeki baskılara son verilmelidir.

SGB Çorum'da TİP üyesi Salih Gevenci'nin cenaze töreninde.

Yalova'da SGB'ye baskılar artıyor

SGB Yalova Şubesi açılmasıyla birlikte Şubemize baskılar başlamıştır. Baskılar gittikçe yoğunlaşmıştır. 6.10.1978 tarihinde "SGB Kapatılamaz, Sosyalist Adı Yasaklanamaz" adı altındaki afişi asmaya çıkan SGB'li arkadaşlara pusu kurarak ateş eden faşist köpekler olay yerinden kaçmışlardır. Arkadaşlardan yaralanan olmamıştır.

Olay yerine emniyet görevlileri yedi saat sonra gelmişlerdir. Bu gibi saldırılar Yalova'daki sosyalist hareketi ve sosyalistleri yıldıramıyacaktır. Sosyalistler mücadelede kararlıdırlar.

FAŞİZME KARŞI İLERİ

Kahrolsun provokasyon

Adana faşist hareketin saldırganlığının had safhaya vardığı bir şehir. Saldırılar, özellikle öğrencilere ve gençlere yöneliyor. Hergün bir devrimci katlediliyor. Saldırılar öğrencilerin birliğini ve dayanışmasını dayatıyor. Ayrıca öğrenci gençlik içinde sapmaların iflas etmesi sosyalistlerin etkinliklerinin artması dayanışma eğilimini güçlendiriyor. Bu dayanışmanın ve birliğin önündeki en büyük engel maoculuktur. Devrimci demokratların içindeki bölünme ve ilişkilerde birlik eğilimlerine yeterince zarar vermektedir. Yakında yaşanan iki olay birlik ve sekterlik açısından değerlendirilmeye değer.

İlk olay D.Yol ve Kurtuluş arasındaki çatışma ile ilgili. Eğitim ve Akademide maocularla ele ele verip tüm devrimcileri karşıya alan D.Yol, kendisine yönelen eleştirileri savuşturamayınca işi kaba kuvvete vardırdı ve bir Kurtuluşçu arkadaşı öldürdüler. Böylece hem eski rakiplerine bir ders vermiş oldular, hem de diğer devrimcilere "gözdağı" verdiler akıllarınca. Yapılan tam bir provakasyondu. Zaten tüm devrimciler tarafından lanetlenen D.Yol kendini savunamaz duruma düştü ve "ihtimal"lerden bahsetmeye başladı. Ama olay burjuvaziye yaradı, devrimcilere değil. D.Yol sempatizanları dahil herkes bunu böyle biliyor. Olayın ardından gelişen iyi niyetli çabalar da yine D.Yol' un tutumu yüzünden sonuç vermedi.

İkinci olay İGD başkanı arkadaşın cenaze törenin de SGB-DHKD arasındaki ilişkilerle ilgili. Ötedenberi ortak çalışmayı esas alan DHKD ve SGB törenin başından sonuna kadar birliğin olumlu bir örneğini sergilediler. Faşizm ve şovenizm karşısındaki tavırları herkes tarafından en açık şekliyle görüldü.

Biz genç sosyalistler devrimcilerin faşizme ve şovenizme karşı birliğinin ancak "ilkelerde savaş devrimci kardeşlik" şiarının benimsenmesiyle mümkün olabileceğine inanıyoruz. Sosyalist öğrencilerin birliği dağınıklığın, güvensizliğin ve yılgınlığın panzehiri olacaktır. Grupçuluk, sekterlik ve lafta kalan "güçbirlikleri" sosyalistlerin birliğiyle aşılacaktır.

Kahrolsun Provakasyon!
İLKELERDE SAVAŞ DEVRİMCİ KARDEŞLİK!
Yaşasın Devrimci Gençliğin Güç ve Eylem Birliği!
FAŞİZME KARŞI İLERİ!

(Baştarafı orta sayfada)

mürgeci burjuvazinin onayladığı dernek tüzüğü -suya sabuna dokunmayanların dışında- hemen hemen hiç yoktur.

Örgütünüzün tüzüğünün onaylanmamasını da emekçi halklarımız üzerindeki baskıların bir parçası olarak değerlendiriyoruz. Bu arada CHP ve eklentilerinden oluşan hükümetin, faşist örgütler ortalıkta cirit atarken demokratik kitle örgütleri üzerindeki baskıları yoğunlaştırması ASDK-DER'leri, POL-DER'i kapatması ismindeki "Sosyalist" sözcüğünü ileri sürerek SGB'yi (Sosyalist Gençlik Birliğini) kapatmaya çalışması CHP'nin ne menem "anti-faşist", "ilerici" "demokrat" olduğunu geçmişte anlamamakta ısrar edenlere bizzat kendisi göstermiştir. Sonuç olarak şunu söylemek isteriz:

Demokratik mevziler devrimcilerin kararlı mücadeleleri sonucu kazanılır. Ve bu mevziler siyasi iktidar mücadelesinin emrine sunuldukları ölçüde anlam kazanırlar. Bu anlamda, demokratik kitle örgütlerinin isimlerinde "Sosyalist" sözcüğünün kullanılması, kullanılabilmesi, devrimcilerin, zorlu mücadeleler sonucu elde ettikleri mevziler içinde değerlendirilmelidir. İşkencelere, baskılara, darağaçlarına göğüs gererek kazandığımız bu mevzii konusunda da sonuna kadar direnmekzorundayız. Bu savsaklanamayacak bir görevdir. Bu nedenle bu mücadele sürecinde sonuna kadar vargücümüzle yanınızda olacağız.

Genelde tüm kitle örgütleri üzerindeki, özelde SGB üzerindeki anti-demokratik baskı ve uygulamaları nefretle protesto ediyoruz.

KAHROLSUN DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ ÜZERİNDEKİ ANTİ-DEMOKRATİK BASKI VE UYGULAMALAR
KAHROLSUN SÖMÜRGECİLİK VE FAŞİZM
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ VE DEVRİMCİLERİN EYLEM BİRLİĞİ

ASDK-DER BAŞKANI YUSUF ANDİÇ

Küçükesat'ta faşistlere yer yok!

Faşist hareketin mahallelerde hangi yöntemlerle etkinlik sağladığı bugün herkesçe biliniyor. Önce mahallenin merkezi bir yerinde bir daire tutmak, burayı -genellikle o mahallede kitle tabanları olmadığı için- dışardan gelen kadrolarla doldurmak daha sonra da oradaki ilerici, antifaşist unsurları yıldırmak amacıyla bombalı silahlı eylemlere girişmek, esnaftan haraç toplamak vb. Önceleri ÜGD olarak kurulan bu yerin adını dosyası kabarınca MHP Gençlik Lokaline çeviriverirsiniz, böylece aranma, kapatılma olasılığı da hemen ortadan kalkar.

Faşistler tüm bu taktikleri harfiyen Küçük Esat'ta da uygulamağa yeltendiler. Küçükesat gerçekten önemli bir kilit noktasıydı ve buradan geniş bir çevre kontrol edilebilirdi.

Ama karşılarında işçi sınıfı bilimine inanmış, örgütlü mücadelenin gereğini kavramış bir kitle buldular. Bugüne dek defalarca mahalle gençliği üzerine silahlı saldırılar düzenlediler, bir kahveyi bombaladılar. Her seferinde silahları geri tepti. Genç Sosyalistlerin yönlendiriciliğinde giderek örgütlenen kararlı bir kitleyi karşılarında buldular. Silahlı saldırılarının ardından halkın tepkisi karşısında ilerinin kapısını kapayıp kaçtıkları da oldu.

Kolay lokma sandıkları Esat, başlarına ummadık işler açtı. Bundan sonra da açacak. Esattaki MHP Gençlik Lokali ölü doğmuştur. Çünkü karşılarında FAŞİZME KARŞI İLERİ şiarını haykıran, faşizme karşı mücadelede sonuna dek kararlı Genç SOSYALİSTLER var. Esattaki anti-faşist mücadele halka malolduğu oranda başarıya ulaşacaktır. Bunu başarabilmek faşistleri tecrit etmek ve kafalarını ezmek için mücadelemiz sürecek, Esat faşistlerden temizlenecektir.

ESAT'TA FAŞİSTLERE YER YOK

Sincan'da faşist tertipler boşa çıkacaktır!

Sincan'da 27-9-1978 günü bir kahve taranarak 8 kişi yaralandı. Bu olay üzerine Sincan karakol Başçavuşu ve Ankara'dan gelen güvenlik kuvvetleri Sincan'lı tanınmış faşistlerin yardımı ile faşistler tarafından tezgahlanan kahve tarama olayı için suçlular düşünüldü. Birliğimiz üyesi arkadaşlarımız ve ilerici-demokrat nitelikleri ile tanınan başka arkadaşların kasıtlı olarak evleri aratıldı ve evleri aratılan arkadaşlar gözaltına alındılar.

Arkadaşlar 6 gün gözaltında bulundurulduktan sonra bırakıldılar. Olayın faşistler tarafından tezgahlandığı bilinmesine rağmen, hala failleri yakalanamamıştır.

Olay sırasında hazır bulunan faşistler, demagoji yaparak halkı devrimcilere karşı harekete geçirmek istedilerse de başaramadılar. Çünkü Sincan emekçileri kimin Halk düşmanı olduğunu artık bilmektedir. Faşist demogoji artık sökmemektedir.

Faşistler uzun süreden beri tüm uğraşlarına rağmen, hatta Adana ve Denizli'den ısmarlama robotlar getirmelerine rağmen Sincan'da bir türlü güçlenemiyorlardı. Sincan'da tutunamamaları doğaldı. Çünkü Genç Sosyalistler sürdürdükleri bilinçli ve fedakar çalışmaları ile her gün biraz daha halkla bütünleşmektedirler. Bu da faşistlerin tecrit sürecini hızlandırıyor. İşte faşistler bunun önüne geçmek, gerici toplum kesimleri arasında taban kazanmak için 8 ilericiyi taradılar.

Faşistler şunu iyi bilmeliler, Genç Sosyalistler faşistlerin maskesini her alanda düşürecek, kirli yüzlerini açığa çıkaracaklardır.

- FAŞİZME KARŞI İLERİ!
- YAŞASIN SOSYALİZM
- YAŞASIN SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİ

SİNCANLI
GENÇ SOSYALİSTLER

Akçaabat'ta faşist terör

Faşistler iktidardan düşmenin verdiği hırçınlıkla, ellerindeki mevzileri korumak, tabanını diri tutmak amacıyla faşist terörü yaygınlaştırmaya, artık fark gözetmeksizin gelişigüzel saldırılar düzenlemekle, olayların devam ediyor kanısını vermeye çalışıyorlar.

Bunun en somut örnekleri Trabzon ve Akçaabat'ta görüldü. Yurtların boşaltılmasıyla şehire dağılan faşistler, kentte ilerici demokrat kişilere saldırdılar. Halkın topluca bulunduğu yerlere gelişigüzel attıkları dinamitlerle panik havası yaratmaya çalıştılar.

Akçaabat'ta yoldan geçen iki arkadaşımıza saldıran faşistler, gerekli cevabı almalarına karşın saldırılarını devam ettirdiler. Gece arkadaşlarımızın geçtiği yollara pusu kurarak bir arkadaşımızı yaraladılar.

Gerici faşist güçler şunu iyi bilmelidirlerki bu ve buna benzer saldırılar bizi haklı mücadelemizden alıkoyamayacaktır. Hiç bir güç halkımızın yükselen mücadelesini bastıramayacaktır.

KAHROLSUN FAŞİZM...
YAŞASIN İŞÇİ KÖYLÜ ÖĞRENİ GENÇLİĞİN SOSYALİST BİRLİĞİ
FAŞİZME KARŞI İLERİ

AKÇAABATLI
genç sosyalistler

Kemal BURKAY

(Baştarafı Orta Sayfada)

cede anti-demokratiktir. Bu madde, derneklerin, bir siyasi partinin veya sendikanın adını anımsatacak bir adla kurulamıyacaklarını belirliyor. İdare ise bundan yola çıkarak ve bu hükmü son derece keyfi biçimde yorumlayarak dernek adlarına karşı çıkıyor. Birçok demokratik dernek aynı şeyle karşılaşmaktadır. İdare, "senin adında sosyalist sözcüğü, yahut "demokratik" sözcüğü, "halk" sözcüğü ve benzerleri var" deyip itiraz ediyor. Açıktır ki Türkiye'de birçok siyasi parti var ve bunlar pekçok sözcüğü adlarında kullanıyorlar. Bu durumda derneklerin diledikleri bir adı kullanmaları olanaksız hale getirilmek isteniyor. Hatta ad bulmak bir sorun oluyor! Kuşkusuz, bu son derece keyfi bir tutumdur. İdare, bu yöntemle de iktidarın hoşuna gitmeyen derneklerin çalışmasını engellemek istiyor.

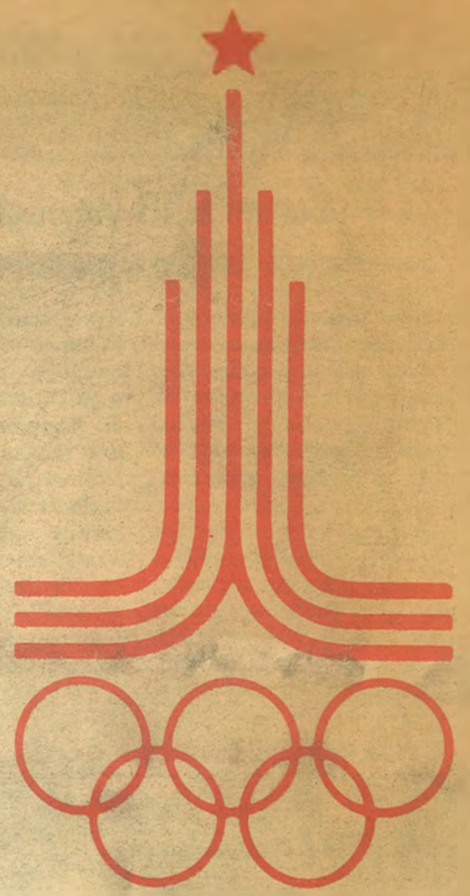
Bu ve benzer tutumlar dernek kurma özgürlüğünü bir hiçe indiriyor. Dernekler, en basit haklarını kullanmak için bile sürekli olarak idare ile cebelleşmek zorunda kalıyorlar.

Dediğimiz gibi, iktidarların bütün bunlardan amacı sosyalistlerin ve demokratların kurdukları derneklerin çalışmasını engellemek, diğer bir deyişle kitlelerin demokratik mücadelesini engellemektir. Sosyalist Gençlik Birliği'nin karşılaştığı durumun nedeni de budur. Elbette bu tür uygulamalar sosyalist ve demokratik hareketlere karşı öteden beri yürütülen saldırının bir parçasıdır. Bu tür saldırılar birlikte göğüslenmeli, iktidarın TÖB-DER'e, POL-DER'e ve diğer tüm demokratik örgütlere karşı giriştiği yıpratma, sindirme çabalarına karşı dayanışma içinde hareket edilmelidir. Bu dayanışma, saldırılar büyük ölçüde boşa çıkaracaktır.

Avukat Kemal Burkay

Sosyalizmin anayurdunda ilk olimpiyat:

MOSKOVA '80

Spor, insan yaşamında giderek daha önemli yer tutan bir olgu haline geliyor. Giderek daha çok insan sporla ilgileniyor. Sportif olaylar, özellikle büyük organizasyonlar, uluslararası yarışmalar, kitle iletişim araçlarının günümüzde ulaştığı düzeyde gözönüne alındığında geniş bir ilgiyle izleniyor.

Olimpiyat oyunları da bu tür büyük organizasyonlardan biri. Neden olimpiyat oyunları, yapılmaya başlandığından beri geniş yankı uyandırmış tüm dünyada? Değişik ülkelerden binlerce sporcunun değişik spor dallarında yarıştıkları olimpiyat oyunları, aynı zamanda genel olarak insanlığın, özel olarak çeşitli ülkelerin spordaki ilerlemelerini gösteren bir ölçüt durumunda.

Bugüne kadar gerçekleşenlerin ötesinde 22. olimpiyat oyunları apayrı bir özellik taşıyor. Çünkü bu kez olimpiyat oyunları Moskova'da, dünya sosyalizmi başkentinde yapılıyor. Sovyet halkının ve hükümetinin desteğini tümüyle arkasına alan organizasyon komitesi, Olimniyat oyunlarını, sosyalizmin bu alanda da başarısını ve üstünlüğünü kanıtlayacak bir biçimde düzenlemek için canla başla çalışıyor.

Amaç açık... Olimpiyat oyunlarını şimdiye değin görülmemiş bir biçimde başarıyla organize etmek. Moskova'nın yanısıra Tallinn, Leningrad, Kiev ve Minsk'te yer alacak olimpiyat oyunlarının hazırlık çalışmalarına milyonlarca insan katılıyor. Moskova'nın güney batısında binlerce sporcuyu ağırlayacak olan modern olimpiyat köyünün yapım çalışmaları sürüyor. Diğer tesislerin yapımı da sürmekte. Aslında sosyalizm, şimdiye dek kitlelere en iyi biçimde spor yapabilecekleri ve karşılaşmaları izleyebilecekleri tesisleri vermiş, spor, Sovyet halkının yaşamına kesinlikle girmiş durumda. Bu olgu spor tesislerinin yoğunluğunda da ifadesini buluyor. Belli bir yerleşim bölgesinde aynı anda yüzbinlerin üzerinde insan spor yapabiliyor, tesislerden faydalanabiliyor. Olimpiyat oyunlarında geniş ölçüde bu tesislerden yararlanılacak, varolan modern tesisler genişletilecek daha mükemmel hale getirilecek. Bunlar salt olimpiyat oyunları için yapılan ve kullanılan tesisler olarak kalmayacak. Özellikle olimpiyat köyünün inşasında gözönüne alınan amaç sosyalizmin ayırdedici bir özelliğini ortaya çıkarıyor. Sporcuları ağırlayacak olan olimpiyat köyü, oyunlardan sonra Sovyet yurttaşlarının konutları olacek şekilde düşünülüyor, ona göre planlanıyor. Kapitalist ülkelerde düzenlenen olimpiyatlardan sonra bu gibi tesislerin işe yaramaz beton yığınları halinde kaldığı kaldığı hatırlanınca sosyalizmin bu konudaki ayırdedici özelliği daha iyi anlaşılmış olur sanırız.

Şimdiye dek kapitalist ülkelerde düzenlenmiş olan bütün olimpiyat oyunlarının masrafları o ülkelere çok pahalıya mal olmuştur. Bir sürü tesisin yapım, organizasyon, ağırlama masrafları zaten kendisi başlı başına bir bunalım ve çelişkiler yumağı olan kapitalizmin bunalımını ve çelişkilerini o ülkelerde daha da derinleştirmiş, ülke ekonomilerine altından kalkamayacakları faturalar yüklemiştir. Bu yüklü faturayı ödeyenler ise kapitalist düzen içinde pek tabii ki başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halk kesimleri olmuştur. Olimpiyatların yapılış amaçlarının temelinde insanlar arasındaki barış, kardeşlik, sevgi bağlarını pekiştirmek yatar. Kapitalist ülkelerde düzenlenen olimpiyatların nelere mal olduğunu, halk kesimlerinin üzerine ne gibi ekonomik baskılar yüklediğine, sömürüyü nasıl artırdığına bakınca bu gerçeğin olimpiyatın yapılış amacı olan barış, kardeşlik, sevgi gibi kavramlarla büyük bir çelişki yarattığını görüyoruz. Kapitalist ülkelerde bu oyunların ardında spor malzemesi imalinden tutunda, inşaat sektörüne kadar bir sürü tekelin sağladığı aşırı kâr tüketimin alabildiğine körüklenmesi, tekellerin kitleler önünde büyük reklam olanakları sağlaması ve bunların yanında birde milyonlarca emekçinin ödediği ağır fatura ve onların ödenmemiş emekleri gerçeği yatar. Sonuçları bunlar olan bir barış, kardeşlik, sevgi gösterisinin gerçekte bu amaca ulaşmadığı açıktır. Ama 1980 yılında, Moskova'da olimpiyatlar amacına ulaşacak. Çünkü olimpiyatların 1980 yılında düzenleneceği ülke bundan öncekilere hiç mi hiç benzemiyor. Çünkü o sosyalist bir ülke, hemde altmış yıllık geçmişiyle sosyalizmin anayurdu, Sovyetler Birliği. 1980 Olimpiyatlarının ardındaki gerçek olimpiyatların ilk kez insanlar arasında barış, kardeşlik ve sevgiyi pekiştirmek amacına ulaştığı olacaktır. Çünkü ilk kez bir ülkede olimpiyatın faturası halka ödetttirilmeyecek, kimse bu işten vurgun vurmayacaktır. 1980 Moskova Olimpiyatları gerçek anlamdaki ilk olimpiyat olacatır.

Sovyetler Birliği'ni 1980 Olimpiyatlarını organize etme düzeyine getiren, sosyalizmin muzaffer ülkesinde bu ortamı hazırlayannedenler nelerdir?

Herşeyden önce 1952 Helsinki olimpiyatlarına bakmak gerekiyor. Buolimpiyatın açılış töreninde stadyumu dolduran binlerce seyirci ilk önce alana giren sovyet takımını selamlıyordu. Olimpiyat geleneklerine göre bu, oyunlara o sene ilk defa katılan ülke olduğunu simgeliyordu Sovyetler Birliği'nin.

Daha yedi sene önce insanlığı faşizm belasından kurtarmak için milyonlarca insanını feda etmiş bu sosyalist ülkenin sporcuları tüm sporcu alçak gönüllülükleri içinde "barışın, özgürlüğün, dünya halklarının kardeşliğinin en büyük güvencesi bizleriz" der gibiydiler sanki. Onların bu haklı gururunu ise dünyanın dört bir köşesinden gelmiş binlerce sporsever selamlıyordu.

Sovyetler Birliği'nin uzun olimpiyat yolculuğu böyle başladı ve başarılar birbirini takip etti. Uluslararası planda binlerce şampiyon sporcu yetiştirdi Sovyetler Birliği. Kısa zamanda spor alanında da adından söz ettirir oldu. Çağımıza damgasını vuran olgu nasıl sosyalizm olduysa, sosyalist sisteme dahil ülkelerde spor da çağımızın spor yaşamına damgasını vurdu. Bunun tersi zaten olanaksızdı. Sosyalizmin özünde insan sevgisi yatar ve sosyalist inşa döneminde amaç bireylerin kendi gereksinimlerini ve kişiliklerini serbestçe geliştirebilmeleridir. Sosyalizmin güttüğü bu amaç insanların sporla uğraşma amaçları ile çakışmaktadır. Sosyalist ülkelerde sporun ileri gelişkinlik düzeyinin nedeni de temelinde budur. Bugün sovyet halkı çok geniş kitleler halinde spor yapıyor. Ülkenin genişliğinden de kaynaklanan bir olgu olarak her yörede sporun her branşı yaygın olduğu gibi yöresel özelliklere daha çok uyum gösteren sporlar o yörede kitlesel olarak daha da yoğunlaşıyor. Ve kaçınılmaz bir olgu olarak bu yetişen sporcular ordusu içinden binlerce uluslararası düzeyde başarılı sporcular çıkıyor

Sovyet halkının, dünyanın başka hiçbir yerinde görülmeyecek dereceye varan spor sevgisi bu ülkenin 1980 olimniyatlarını hazırlama olanağına sahip olmasını da büyük ölçüde kolaylaştırmıştır.

Elbette Moskova olimpiyat Oyunlarının başarılı olması, sosyalizmin bu alanda da üstünlüğünün kanıtlanması emperyalist çevrelerin işine gelmiyor. Ayrıca yukarıda da belirttiğimiz gibi olimpiyatlar tüm dünyanın ilgisini çeken bir olay. Bütün gözler Moskova'da toplanacak. İşte bu nedenle, emperyalist çevreler Moskova olimpiyadını kendi anti-komünist, anti-sovyetik propagandalarını yoğunlaştırmak için bir fırsat olarak görüyorlar. Özellikle, bir süredir "İnsan hakları savunma" kampanyası adı altında emperyalistler sosyalist ülkelere karşı yoğun bir saldırı kampanyasına giriştiler. Vietnam halkının, Şili halkının ve daha birçok halkın kanına girmiş olan ABD emperyalizminin temsilcisi sırıta sırıta insan haklarından söz ediyor. Burjuva basın yayın organları eski soğuk savaş malzemelerini kullanarak azgın bir Anti-sovyetik propagandaya girişiyor.

Elbette, bahsettikleri asıl şey sosyalist sistemi yıkmaya çalışan bunun için kendileriyle işbirliği yapan bir avuç işbirlikçilerinin hakları. İnsan haklarını savunma adı altında yürütülen anti-komünist soğuk savaş kampanyası, olimpiyatlar yaklaşırken daha da yoğunlaştırıldı. Bukovski ve bunun gibi birkaç hainin mahkum edilmesini bahane eden emperyalist çevreler hemen yaygarayı bastılar. Burjuva basın yayın organları, hemen anti-komünist propagandaya giriştiler. Bu anti-komünist propaganda, hemen fırsat bu fırsattır diyerek Moskova Olimpiyat oyunlarıyla birleştirildi. İngiliz olimpiyat komitesi oyunlara katılmama yönünde karar alıyor, gerici çevreler "hür" dünya ülkelerini olimpiyat oyunlarını boykot etmeye çağırıyor. vb.vb.

Aslında genelde spor ve özelde olimpiyat oyunları, tarihsel gelişmeyi temel olarak karşıt iki sistem arasındaki mücadelenin belirlediği günümüzde, bu mücadelenin dışında ele alınamaz. Yukarıda da belirtildiği gibi Sovyetler Birliği olimpiyat oyunlarına ilk kez 1952 de katıldığı halde, en çok madalya alan ülkelerin başında geliyor. Diğer sosyalist ülkelerinde sporda ve olimpiyatlarda gösterdiği başarı gözler önünde.

Kuşkusuz emperyalist çevreler buna hemen bir kulp uyduruyorlar. Sporcular üzerinde baskı uygulandığından, başarılı olamıyanların cezalandırılacağından tutun da, propagandaya yönelik amaçlarla bu işin yapıldığına dek. Meselenin özü yani bireylere kendi yeteneklerini ve kişiliklerini serbestçe geliştirme olanağı veren, en geniş kitlelere en iyi biçimde spor yapma olanağı veren, sosyalizmin bu alandaki başarısı kuşkusuz göz ardı edilir. Ancak güneş balçıkla sıvanmaz. Anti-komünist yaygaralar sorunun geniş kitlelerce kavranılmasını engelleyemiyecektir kuşkusuz.

Soğuk savaş özlemlerinin ve anti-komünist propagandanın yoğunlaştığı bir dönemde tüm dünyada komünistlere önemli görevler düşüyor. Her türlü soğuk savaş ve anti-komünizm propagandalarına karşı mücadele etmek, sosyalizmin kapitalizme her alanda olduğu gibi sporda da üstünlüğünü anlatmak, sosyalizmin kitle sporu anlayışını anlatmak, Moskova olimpiyatlarını engelleme ve başarısını gölgeleme yolundaki çabalara karşı mücadele etmek önemli görevler arasında. 1980 Moskova Olimpiyatlarının başarısı aynı zamanda sosyalizmin başarısı olacaktır. Dünyanın dört bir tarafında, milyonlarca insan bunu açıkça görecektir. Moskova olimpiyatlarının başarısı aynı zamanda, emperyalizmin ve her türlü gericiliğin, anti-komünistlerin savaş kışkırtıcılarının suratına bu alanda indirilmiş yeni bir şamar olacakdır. Anti-komünist çığlıklar, kampanyalar Moskova Olimpiyatlarının başarısını gölgeliyemiyecektir. 1980 Olimpiyatları olimpiyat oyunları tarihine o güne dek yapılanların en iyisi olarak geçecektir.

Olimpiyatların maskotu

1980 olimpiyatlarının merkezi MOSKOVA'da KIZIL MEYDAN

• Sahibi M.A.Ayan • Sorumlu Müd: Hüseyin Ülger • Adres: Abdüllatifpaşa Sok, Fatinoğlu Apt. 17/7 Aksaray İSTANBUL • Yazışma Adresi: İnkilap Sok. No. 5/11 Yeni-[illegible]RA • Abone : 6 aylık 50 TL. 12 Aylık100TL. • [illegible] Yayıncılık • Baskı: Daily News Web Ofset Tesisleri, ANKARA

YUSUF ZİYA BAHADANLI
P.K. 1222
Sirkeci - İSTANBUL